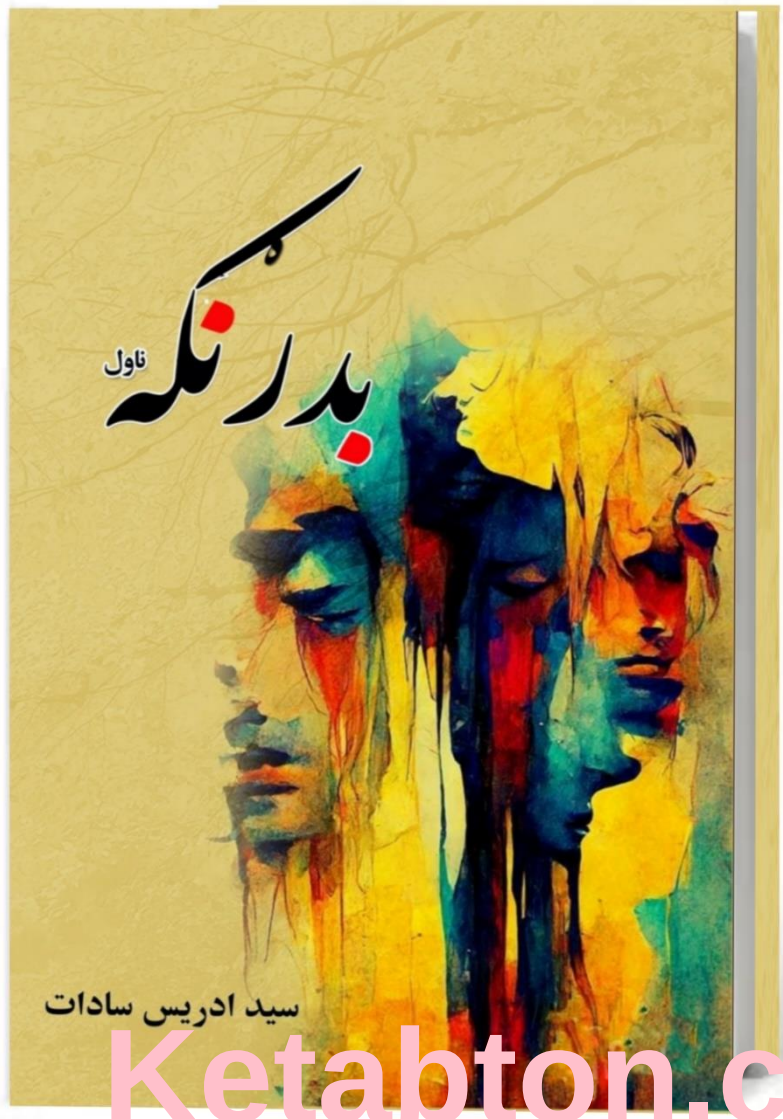

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه

نوم .	بدرنگه (ناول)
لیکوال .	سیدادریس سادات
بڼه .	پي ډي ایف
ډیزاین .	طیب سکون
کمپوز .	پخپله لیکوال
د لیکوال شماره .	۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱
ویبسایټ .	www.kesa.blog

د دې کتاب ټول حقوق له لیکوال سره خوندي دي.

ketabton.com - The Digital Library

ډالی

ټولو هغو ملګرو ته چې د کلیوال ژوند سره د زړه له تله مینه لري، او هر وخت یې زړه غواړي ترڅو په غرونو رغونو او میرو وګرځیږي.

ketabton.com - The Digital Library

پیل

د سهار څلور بجې وې؛ ویده وم.

یو وخت مې پر مخ د تورو زلفو تارونه تېر شول؛ له خوبه پاڅېدم.

سترګې مې وموښلې، له موښلو وروسته مې وغوړولې، حیران شوم.

حمیرا وه.

راته یې وویل:

کاش اوس هم بیده وای، په خوب کې څومره ښکلی ښکارې!...

ومې ویل:

لا له خوبه راویخ شوی نه یم، تا راباندې بیا د پخوا په څېر خپل لیونی عادت ولید.

ویې ویل:

څه وکړم هنري؟

ستا مینه هم له معتاد کېدلو څخه کمه نده!...

ومې ویل:

گوره دا د مینې او محبت فضول او چټې خبرې به ما سره نه کوې خا!...

زه یو شپونکی یم او مینه مې صرف د خپل خدای بیا له خپل ځان سره ده؛ چې هماغه خدای پیدا کړی دی، او له دې دواړو وروسته بیا له دغو څارویو سره ده؛ وگوره کنه، دا څاروي څومره مینه ناک دي، او ته داسې په بې رحمه ډول ورته هر وخت زیان رسوې.

ویې ویل:

نه پوهېږم، چې د هندوانو په څېر به له همدې گډو او بیزې سره واده کوې؛ او که د یوې ښکلې څهرې درلودونکې میرمن به هم ځانته پیدا کوې؟

ومې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

ته دا خبرې پرېږده، ته خو د لمرختو نه مخکې نه ویخیږې، دا څنګه نن د شفق پر وخت پورته شوې یې؟

ویل یې:

ته خو کلاړې پروت یې، او خرهار دې خیژي.

بیا د دې دعوه هم کوې، چې له حیواناتو سره مینه لرې.

زما خو غوږونه دغې توري غوا رامات کړل، ټوله شپه مې ترې خوب ونه کړ.

هاغه دی وګوره، خپل خوسی ستي!..

اوهو دا څه وایې؟

دا خو ډیره سخته شوه.

دا به زه پدې ټوله لاره بیا پر شا وړم؟

دا خو لګ مزل ندی، پورته اته ورځې لیاره ده.

په کړس یې وخندل، ویې ویل:

دا خو د غوا بچی دی، دومره ورته اندیښمن یې!...

که دې خپل پیدا شو، بیا به څه کوې.

دا د ټوکو خبرې ندي، اته ورځې چې دې کله کتې پر شا وتاړه، بیا درته معلومات کیږي.

ویې ویل:

زه له تا سره په ژوند کولو کې دېته اماده یم، تر څو نهه میاشتې ستا ماشوم په ګډډه وګرځوم؛

فکر کووم د دې په مقابل کې به اته ورځې هیڅ هم نه وي.

جلی ته ګوره ډیره چالاکه شوې یې خا!..

دا خبرې دې ټولې زه انی جانې ته کووم، ته صبر وکه یو ځل پخیر ورسېږو.

ویې ویل:

هر څه چې کوې کوه، رازه لمونځ وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

له ځایه پورته شوم، تر غره لاندې یخې اوبه روانې وې، یخو اوبو له پورته نه په لاندې راغورځېدو داسې نغمې ویلې؛ لکه یو عاشق چې خپلې معشوقې ته د مینې کتلو پر وخت له زړه آواز راوباسي او د خپلې مینې ګرم ټراس د ترنم په ټالونو وباسي.

پسرلی وو، ځکه په هوار ډاګ هم وخت تېریده!..

مګر بیا هم مور د احتیاط لپاره خیمې وهلې وې.

په اوبو کې مې لاس دننه کړ، ډیرې یښې وې.

له یخنۍ یې وریږدولم، د اوداسه په نیت مې مټې بډ وهلې، تلونکې اوبه په خوشحالۍ له بدنه څڅېدې، مخه ښه یې کوله، او د کونړ سیند په طرف یې په منډه منډه ځغاستل!..

ژر ژر مې اودس وکړ، زنه مې له ډیرې یخنۍ ریږدېده!

بیرته پورته د غره سر ته راوختم، یښې هوا د انسان د بدن پوستکی تخناوه.

په جای نماز ناسته وه، ورته مې وویل:

جای نماز پریږده چې لمونځ پرې وکړم.

نه یې پریږدم!

وئ!

ولې یې نه پریږدې؟

ژر کوه چې لمونځ قضا کیږي.

ویې ویل:

ته چې هر څه وایې ووایه، مګر زه درته جای نماز نه پریږدم.

فکر مې وواهه، ورته مې وویل:

څه غواړې؟

خولې ته یې ګوته نږدې کړه پورته د خیمې کونج ته په داسې انداز زیر شوه، چې ګمان کېده ژور فکر کوي.

ketabton.com - The Digital Library

زه د یخنی لړزې نیولی وم.

ویې ویل:

لومړی خو دې دا الیکافټر بند که!

دومره یخني هم نشته لکه څومره چې ته رپیږې.

دوهم: لس ځلې کښینه پاڅه، بیا پورته کیږم.

ومې ویل:

څه؟ څه دې وویل؟

ویې ویل څه چې دې واوریدل هماغه مې وویل!.

ګنې ما پاڅوه!..

څه به مې کړي وای، خو له ځانه سره مې نوټ کړه!.

چې هر وخت شوه، بدل ورنه اخلم.

چې اوس رانه دا لمونځ قضا نشي، د همدې لپاره مې یې شرط ومانه!.

او لس دفې ژر ژر پاڅېدم او کښېناستم.

حمیرا له خندا شنه شوه، او ویې ویل:

هنري!

ته خبر یې؟

تا د خدایې امر د سرته رسولو لپاره زما هم یو امر ومانه!..

پر تا ریښتیا هم خپل رب تر ما ډیر ګران دی، ستا مخکنۍ وینا چې ودې ویل:

زما مینه صرف زما له رب سره ده.

اوس راته معلومه شوه، چې ته په حقه یې!..

راشه لمونځ دې وکړه، چې بیا پخیر خپل مزل شروع کړو.

ketabton.com - The Digital Library

لمونځ مې ژر ژر اداء کړ، او د کونړ پر لور مو یو ځل بیا رمه روانه کړه، د غوا خوسی مې په ملا پورې په پړي وتاړه.

حمیرا د رمې تر مخه روانه وه، او زه یې تر شا روان وم.

تر څو کوم څاروی په غرونو او ځنګلونو کې پاته نشي، له غره لیرې یو نیم شخصي باغ ښکارېده.

نور شاو خوا پسرلي خپل کرم پر ځمکه لورولی وو.

هره خوا شنه وه، له لیرې ځایه د رات کیرانې او ګل لالا بوی هم حس کېده.

خوندوره دره وه، حمیرا په خپلو غواګانو سرې سرې کرښې کش کړې وې.

تر څو زما له غوګانو سره یې توپیر وشي، د انسانانو خاموشي وه.

صرف تر غره لاندې روانو اوبو د پسرلنیو نغمو سازونه غږول، په اوبو کې ډیری ځګونه له پورته د اوبو په ښکته راغورځېدلو سره جوړ شوي وو.

یو څه مزل مو وکړ، مګر یو وخت حمیرا چې د رمې لومړي سر کې روانه وه، ودریده!..

زه ورورسېدم.

رمه ترې مخکې شوه، ورته ومې ویل:

ولې ودریدې؟

ویې ویل:

هنري!

زه تا له تېرو دوو کالو وینم، چې داسې غمګین او ګمنامه ژوند تېروې.

هیڅاته هم وخت نه ورکوې.

ما دا هم له چا اوریدلي وو، چې ته یو وخت د امیرالمؤمنین، ځانګړی او راز ساتونکی شخص وې.

ketabton.com - The Digital Library

دا چې ته دومره خاص شخص وې؛ بیا دې ولې هغه ژوند پرېخود، او دې ګمنامه سفر ته دې راودانګل؟

ما ورته په زیر وکتل، په سترګو کې یې سوچ یوړم.

د تورې جګړې او د سپین ارګ وختونه را په زړه شول، زه د هغې په سترګو کې خپل تېر وخت ته ولاړم.

سترګې مې پټې کړې، او یوه شېبه مې د تېرو شویو خوندونو حس یو ځل بیا په شونډو وڅکه!!!

ویې ویل:

هنري هنري!

څه درباندې وشول څه؟

چې ومې کتل، رمه یو څه لیرې رسېدلې وه.

اوهو ژر ژر رازه چې رمه ډیره لرې ولاړه، په منډه منډه مې ځان ورورساوه!

هغې وویل:

پوره اته ورځې لاره لرو، که چیرې خپله کیسه راته وکړې.

نو هم به له لیارې خوند واخلم، او هم به ستا د غمجنې څېرې په راز پوهه شم.

ما وویل:

زما د غمجنې څېرې تر شا ډیر څه پټ دي؛ امکان لري تا په ژړا کړي ځکه وایم تري تېر به شو.

ویې ویل:

نه پدې راز خو باید خبره شم، زه نور تاسره په نږدې اوسېدلو دا نشم زغملای چې ته دې خفه اوسې.

سبه چې دا خبره ده، نو واوره:

ketabton.com - The Digital Library

د نن نه پوره شل کاله مخکې زمور په کونړ کې ډیر خوندور ماحول وو.
ماشومانو به تر غرمو لوبې کولې، لویانو به مو ټوله ورځ په سخته ګرمۍ کې کار کاوه.
مور د ژوند له کړاؤنو او د ژوند له نا کړدو بې غمه وو.
کله کله به مو د ښار په واټونو کې د پرونو له دوکانونو سره د پټپټوني لوبه کوله او بیا ځینې وختونه به مو په سرو غرمو کې له ګرمو ختو ځانته ختین کورونه جوړول،
زمور کور د ښار په منځ کې وو؛ هلته ډیر کم کورونه وو.
مګر ماشومان یې زیات وو؛ زما یادیږي، زه لا پرتوګ ته رسیدلی نه وم.
او کورنۍ راته خالي کمیس کړی وو، هغه به هم هر وخت خیرن وو.
دا یواځې زما نه بلکې په پخوانیو وختونو کې د ټولو افغانانو دود وو، چې تر څو به یې ماشوم پنځه کلنۍ ته رسېدلی نه ؤ، پرتوګ به یې ورته نه کاوه.
د دې په علت بیا زه هم خبر نه یم، چې پرتوګ یې ماشومانو ته د غریب لامله نکاوه؛ که خپل پخوانی دود او دستور یې عملي کاوه.
خو زمور کورنۍ ډیره زیاته غریبه وه، ماته یې د غربت لامله پوره جامې نه وې کړې.
په هر حال زه د پرتوګ دور ته ورسېدم، وختونه تېر شؤ.
د ورځو نه یوه ورځ مې، مور پلار ته وویل:
تاند جلال آباد ښار ته بوزه!
او په کومه نامتو او مشهوره مدرسه کې یې واچوه، تر څو ورځخه د ستر کتاب قران عظیم الشان ناظر او حافظ جوړ شي.
پلار مې پدې خبره یو څه فکر وواهه، دا چې زه د مور او پلار یواځینی نازولی زوی وم.
نو د مور اوپلار سره به هر وخت په یوه کوټه کې بیده کېدم، پدې شپه هم زه دلته وم.
پلار مې مور ته وویل:
سمه ده، تاسې اوس لپاره بیده شئ، زه سبا احوال درکووم.

ketabton.com - The Digital Library

پدې شپه ویده شؤ؛ په سهار مې مور پاځولم، دواړه پدې راضي شوي وو.
تر څو جلال آباد ښار ته مې بوځي؛ او په یوه ښاري او مشهوره مدرسه کې مې داخل کړي.
زه په هغه ورځ هیڅ خفه نه وم، ځکه زما فکر هم زما په څېر کوچنی وو.
بس دېته خوشحاله وم، چې د جلال آباد ښار ته به ولاړ شم، د هغې ځای خوندونه به وګورم.
د بیروبار او موټرونو له اوازونو خو ستړی وم.
خو پدې پوهېدم، چې جلال آباد داسې یو ښار دی، چې پدې ښار کې د ټول مشرقي وګړي، راټولیږي.
او ټول خلک پکې سوداوې کوي.
د پلار سره مې یو ځای له کوره راوتم، دا وخت مې،،،
مور راته وویل:
ځه بچیه!
په مخه دې ړنا شه؛ الله دې د خپل ژوند په دغه سخت پړاو کې هم کامیاب کړه.
لومړی تر هډې راغلؤ.
او بیا مې پلار په موټر کې یوه څوکې کرایه کړه؛ زه مې د پلار په غېږ کې کښېناستم، د جلال آباد په لور د کنړ سور پلنکوچ، کوچ وکړ.
زما د خوښۍ او آرامۍ ورځې ختمې او د سختۍ او بېلتون ترخې ورځې شروع شوې.
زه دا مهال نوی نوی پنځه کلن شوی وم، دا زما ځکه یادیږي:
چې پلار مې راته په همدې ورځ یو صفا او سپین پرتوګ کړی وو.
زمونږ کونړ خو ټول ښایسته دی، مګر د نوي ښایست لیدونکي ته پخوانۍ ښایست هیڅ هم نه ښکاري!
په لاره کې تر ډیره حده د سور پلنکوچ سره یوځای د کونړ سیند هم روان وو.

ketabton.com - The Digital Library

او د لارې په اوږدو کې يې نوم د کونړ د سيند نه په کلار کلار بدلېده، يو ځای کې د خيوې نوم ته بدل شو، او بالاخره پلار مې راته وويل:

چې اوس هم د کونړ سيند ته د کامې اوبه وايې؛

کومې چې په همدې لاره د پاکستان په کرغيړن سيم اوړي، او د پاکستان عوام ورځخه ګټه اخلي!

زما ښار ته د راتګ دا لومړی پوهه وه، چې حاصله مې کړه!

او هغه دا وه:

هر سيند چې په کومه سيمه تيريږي، نو د هماغې سيمې په نامه سره يادېږي.

د کامې نه بنغرو ته راورسېدؤ، او بيا هم د بهسودو په لاره کومې اوبه چې د کابل نه راغلې؛ او منډې وهي تر څو ژر له کونړ سيند سره يوځای شي؛ او د پاکستان هيواد ووينې؛ راورسېدؤ.

له بهسودو مخابراتو چوک شو، کوم ځای کې چې د انسانانو ډيره زياته ګڼه ګوڼه وه.

او د انسانانو غال مغال د خلکو غوږونه ورخرابول، يو څه وخت مې هر څه ته له کتلو خوند اخيست.

خو اخر مې غوږونو ته لاسونه ونيول، زه په لومړي ځل د جلال آباد ښار ته راغلی وم.

په دوکانونو کې سراحي موسيقيانې لګيدلې وې.

د کبانو له دوکانونو د کبانو تريو بويونه راپورته کېدل، يو ځای مخکې يو هوټل والا په تورو کبابو نارنج زبيښه!

خدای شته زړه مې ورته وشو، مګر ومې نشو کولای چې پلار ته ووايم، تر څو يې راته واخلي.

د جلال آباد په ښار کې پلار پلی (پياده) په مخه کړی وم، د دې ښار په واټونو کې هم زمور د کونړ په څېر کورونه وو.

چې د چوک په منځ کې وو؛ پلار مې راته وويل:

ketabton.com - The Digital Library

بچکه زه ځم، پیسې ماتوم ته همدلته اوسه!.

پام چې بلې خواته ولاړ نشې، زه همدلته د ښار له کورونو سره ولاړ وم.

د ښار له اوازونو ګنې ګونې او د انسانانو له چیغو مې خوندونه اخیستل، بازې هلکان به په لاره ډیر خوښ تیرېدل، مګر بیا یو نیم به ډیر زیات خفه وو.

له خپل ذهنه یې د کارونو بوجې جوړه کړې وه، فکر یې کاوه چې ټوله نړۍ یې پر مخ روانه کړې ده.

مګر یوه خبره ورځینې هیره وه:

هغه دا چې که خدای نا خواسته اوس راباندې اِلاهي رزق بند شو.

نو هیڅ هم نشم کولای؛ بس دوی دې الله تعالی پوه کړي.

زه د ښار په یو واټ کې د خپل پلار په انتظار ولاړوم، چې ناګهانه مې یوه چیغه تر غوږه شوه؛ هاخوا دیخوا مې ډېر وکتل څوک نه وو.

یو دم د شا له کوره یو نجلۍ راووته، د شایست پرې تمامه وه، ما نجلۍ ته کتل چې ناڅاپه له کوره یو ځوان هلک هم ورپسې په ځغاسته راوواته!..

لرګی په لاس له غوصې سور، او له خولې یې نارې بادیدې!..

نجلۍ د سړک پر لور منډه کړه، له هغې خوا پرې موټر په ډېره تیزۍ راغی.

د موټر بانټ د نجلۍ له ګیډې سره ولګېد، نجلۍ یې هوا ته پورته کړه؛ او بیرته د موټر پر ښیښه راپریوته!..

د کرولا ګاډي ښیښه ماته شوه، د نجلۍ ظالم ورور منډه وراخیسته، او د موټروان غاړې ته یې لاس ورواچاوه.

ورته یې وویل:

زما خور دې ولې ووهله، دا زما نیازبینه خور وه، په تا پورې سترګې نه وې؟

ډریور یې درې څلور چکې کش کړ، زه حیران شوم.

ketabton.com - The Digital Library

چې پخپله خو ده همدا غوښتل، تر څو نجلۍ ته زیان واوړي، مګر هر کله چې نجلۍ ټپي شوه اوس پرې خفه دی.؟

دا وخت د دې ځای مالک راغی او د نجلۍ ورور ته یې له موټروانه پوره یو لک افغانۍ واخیستې؛ هلک د پیسو په شمارلو لګیا شو.

له کوره پرې ږغ وشو:

وه غلام الدینه هغه نجلۍ خو اوس روغتون ورسوه کنه؛

هلک وویل:

رکه روغه ده، هیڅ بلا پرې نه راغورځي،

له خوا مې تېر شو، دا خبره مې نرۍ شان تر غوږه شوه.

شکر زما د چرسو کار وشو.

دا وخت مې پلار راغی، له لاسه یې ونیوم؛ په لاره کې مې ورته پورتنۍ ټوله کیسه تېره کړه!..

ویې ویل:

بچکه!

ښار دی، هر ډول خلک پکې شته؛ ته دې صرف علم حاصل کړه او بېرته خپل سپیځلي او له مینې ډک کور ته راځه!..

د دې ښار نامتو جماعت؛ ګمرک جماعت ته یې بوتلم،

پوره پنځه سوه افغانۍ یې زما له پلاره واخیستې،

پلار مې راته وویل:

څنګه شو بچیه!

د جلال آباد ښار دې خوښ شو؟

ما ورته وویل:

هو لالا ډیر ښکلی ښار دی؛ بیشکه چې خوښ مې شو.

ketabton.com - The Digital Library

د پلار په سترګو کې مې اوښکې راغلې مخ یې شاته واړاوه.
په سترګو یې لاس کش کړ، راټیټ شو.
او راته یې وویل:
بس بچکه!
همدا دې ځای شو، ته به تر دې وروسته همدلته لدې قاري صاحب سره ژوند تېروې.
پلار مې رانه روان شو، ما ډیرې چیغې پخپل پلار پسې ووهلې!
مګر قاري صاحب کلک نیولی وم.
او هر کله چې مې پلار په دروازه ووت، نو قاري صاحب د نورو هلکانو و خواته بوتلم.
راته یې وویل:
دوی ستا ملګري دي، ته به لدوی سره په همدې جماعت کې وخت تېروې.
دا هم ستا الماری شوه، او دا یې هم کیلي ده.
قاري صاحب د جماعت ټول ځایونه راوخودل، زه ډیر زیات خفه وم.
خو خفګان مې بې ګټې وو، ځکه پدې ځای کې له خدای څخه بغیر هیڅوا هم زما درد نه حس کاوه.
د پنځو کلونو ماشوم او دومره سختي؛ دا ډیره سخته ده، چې ټوله ورځ او بیا د شپې تر دولسو درس ووایې!..
بیا ویده شې، او په سهار څلور بجې درته په لومړي ځل نه پاڅېدلو صبر وکړي، او په دوهم ځل درپسې د ربړ دوره راواخلي او تغمې درباندې ودروي.
خیر وختونه تېرېدل، زما خفګان به هم ورځ تر بلې زیاتېده.
زه ډیر زیات کوچنی وم، تر اوسه راباندې د الله تعالی د امر حق هم نه جوړېده، ځکه چې زه لا تر اوسه هغه دور ته رسیدلی نه وم، چې انسان پکې خپل ځان پیژني!...
دا چې یو ماشوم خپل ځان پیژندلی نه وي، نو خپل خدای به څه وپیژني؟

ketabton.com - The Digital Library

خو خبر دا خو ښه وه، ځکه لمونځ د پاکی، د ذهن آرامی او الله تعالی ته د نزدې کېدو یواځینی لاره ده.

او ما سره د خدای نه بغیر هڅې هم بل څوک نه ؤ، چې ګیلې ورته وکړم.

له قاري صاحب څخه مې اوریدلي وو، چې هر کله خفه کیدئ نو څلور رکعته د شپې په ناوخته کې تهجد کوئ.

او الله تعالی ته مو خپل مشکلات پیش کوئ، بیشکه چې الله تعالی تر ټولو ښه دعا قبلوونکی دی.

زه به هم ډیری وخت د ستر رب العزت و مخې ته د شپې پر دري بجې کښېناستم.

هغه عالمان وایې:

چې هر کله خفه وې، او د شپې ناګهانه بیداره شوئ؛ نو پوه شه چې الله تعالی خپل ځان ته د ودرولو لپاره له خوبه راویخ کړی یې؛ تر څو مشکلات دې درحل کړي.

زه به هم هره ورځ الله تعالی په همداسې وخت له خوبه پاڅولم، ما به تل الله تعالی ته په نیمه شپه ژړل، تر دې وخته دومره پوهېدلی وم، چې د راز و نیاز لپاره که دې نور څوک ونه موندل، نو خپل رب له یاده مه باسه!..

هماغه ستر رب به دې مشکلات در حل کړي.

بس ښه وو، دعا مې الله تعالی قبوله کړه روژه راورسېده، او د روژې نه وروسته اختر وو.

شکر په روژه کې راباندې چا زور او زبردستي نه کوله، او پدې برخه کې یې یو څه نرمي کوله.

خو د خوښی خبره دا وه، چې له روژې وروسته ټول هلکان خپلو کورونو ته تلل!..

ځکه چې اختر وو او په مدرسو کې رخصتي صرف او صرف په اختر کې وي.

ما خپل رب ته د شکرانې په نیت پدې کم عمر کې پوره اتلس روژې ونیولې، غوښتل مې نورې هم ونیسم.

ketabton.com - The Digital Library

ځکه چې تر حده زیات خوشحاله وم، مګر د اتلسو روژو وروسته په مدرسه کې د مدرسې دوه نیم زره شاګردانو ته غونډه ونیول شوه.

ټول شاګردان له ډیرې خوشحالۍ څخه په جامو کې نه ځاییدل، هر یوه به ویل:

یا ربه خپل دوهم جنت ته مې یو ځل بیا بوزه، که یوه ورځ هم پکې تېره کړم.

ستا دا احسان به په لکونو لکونو روپو هم ادا نشم کړای!

په نیم ساعت کې د مدرسې ټول شاګردان په صفونو کې سیده سیده کښېناستل، د مدرسې شور په آرام آرام کښېناست، په لوډ سپیکر کې یې لومړی د تلاوت لپاره زما د اطاق ملګری امجد علي چې خدای تعالی ورته ډیر ښکلی اواز ورکړی وو، راوغوښت.

هغه پدې ورځ چې د اختر له ورځې کمه نه وه، د زړه له تله تلاوت وکړ.

او ښه خوند یې ورنه واخیست، له تلاوت او نعت وروسته د دې اعلان وشو، چې د اختر په ځلورمه به د مدرسې ټول شاګردان مدرسې ته حاضري ورکوي.

زما سترګې له ډیرې خوشحاله را ډکې شوې، ما ویل چې له ډیرې خوشحالۍ ټوپونه ووهم، هوا ته والوزم؛ په یخه هوا کې لکه مسافره مرغۍ دورې ووهم او تر ډیر ځنډ وروسته د خپلې ځالې پر لور فنا شم.

د دې ورځې نه یوه ورځ مخکې زما پلار ته هم قاري صاحب زنګ وهلی وو، هغه هم مدرسې ته راغی.

په کلار کلار د اخر له طرفه یو یو صف اوچتېده او رخصتېده.

زما زړه ټوپونه وهل او دا مې له ځانه سره ویل:

چې کله به وي، زمونږ قطار هم رخصت کړي؛ له مدرسې راووتم.

بیرون مې پلار ولاړ وو، له لاس یې ونیوم.

او روان یې کړم؛ له پلار سره مې نه یادیږي؛ چې څومره وخت خبرې نه وې کړې.

ketabton.com - The Digital Library

خو فکر کووم، اته نهه میاشتې به یې کیدې څکه هر کله چې مې پلار زه په مدرسه کې شامل کړم.

هغه وخت لنډ لوی اختر تېر شوی وو، ما ډیره زیاته مسافري په پنځه کلنۍ کې کړې ده.

ته خو دادی شل کلنه یې، بیا دې هم د شلو ورځو مسافرۍ ته خلق تنګ دی؟

حمیرا وویل:

ستا کیسه واقعا خوندوره ده، زه نشم کولای چې هڅې وخت تېر کړم.

باید چې وایې ورم!..

ما ورته وویل:

ته لیونۍ شوې یې، لمر ته وګوره سره غرمه ده.

رمه ودروه، چې چیرته کښېنو او ډوډۍ وخورؤ.

ویې ویل:

ستا کیسه هم یو ډول خوراک وو، نه پوهیږم مَړه یې کړم.

د رمې په منځ کې یې منډه واخیسته، په لګ وخت کې د رمې تر اخره ورسېده، ټوله رمه یې ودروله!

ما هم له شا څخه خوسکی راښکته کړ، یو څه شېبه مې ملا کګه نیولې وه.

بیرته مې سمه کړه، ما کیږدۍ د خره له شا څخه راکوزه کړه اوږد لرګی مې یې خلاص کړ؛ د غره سر ته په راشنو شویو کبلو مې ولګوله، حمیرا هم اور ولګاوه او د هغه سیرلي چې په لاره کې مو حلال کړی وو؛ غوښه یې په اور کښېنوده، د جواب چې لپاره یو څه وړاندې ولاړه!..

ما هم لاندې په یخو اوبو د ماسپښین لمانځه لپاره اودس تازه کړ.

بیا راغلم، او په شین ډاګ کې مې د لمر څخه د قبلې اندازه ولګوله.

په لمونځ ودرېدم، د لمانځه له ختمېدو سره مې حمیرا ولیدله چې راغله په لاس کې یې نارنج او مالټه وو.

ketabton.com - The Digital Library

ورته مې وویل:
دا دې له کومه کړل؟
ویل یې:
هالته مخکې یې ډیرې زیاتې ونې وې، ته دا ونیسه چې زه هم لمونځ وکړم.
هغې هم لمونځ اداء کړ، د سیرلي غوښه مو ښه په ماړه نس وخوړه.
او یو ځل بیا مو خپل مزل پیل کړ، حمیرا وویل:
ښه نو هنري!
نور انتظار راباندې مکوه، کیسه شروع کړه، ما ورته وویل:
تاته چې اوس زما کیسې دومره خوند درکړ؛ دا چې ته پکې زما مینه، زما خیالات او راتلونکې پیښې واوري، نو څومره خوند به تړې واخلې؟
ویې ویل:
بس خبرې دې نورې نه منم، کیسه کوه!
ومې ویل:
بیا زه کور ته راغلم، اختر وو، او زمونږ ښکلی کونړ د واورې په یخ پوښل شوی وو.
دا بیا د مینې هغه خوندورې شیبې وې؛ چې ما یې ډیر وخت انتظار کړی وو.
او تر ډیر وخت وروسته کور ته راغلی وم، ما په مدرسه کې ډیر څه زده کړي وو.
زه غریب وم، پدې پوهېدم چې پلار مې په کور کې د غربت په حالت کې لیدلای نشوم، ځکه مې هر ډول سختۍ ته غاړه ایښې وه.
د یوې یوې ورځې په تېریدو سره به نیم نیم کمېدم، ځکه چې د مدرسې وخت مې ورځ تر بلې رانږدې کېده، د اختر په شپه مې پلار ښاري هټیو ته بوتلم؛ تر څو د اختر ټول لوازم راته واخلي!..

ketabton.com - The Digital Library

پلار مې دې خدای ژوندی لري؛ ډیر څه یې راته واخیستل او په آخر کې خپل کور ته راستانه شؤ.

د اختر په شپه مې څلور پنځه واره بوټان په پښو کړل، تر څو ویې ګورم چې تلي یې ښه دي او کنه؟

یو څل مې بوټان په پښو کړل، یو څه بیرون راووتم، تر څو ویې ګورم؛ بیرون په حویلۍ کې ګرځېدم.

ښکلې فضا قایمه وه، یخه شپه، د واورو غونډوسکي او خاموشه خاموشي!...

دا وخت مې ناګهانه یو درونډ غږ واورېده، بې هوښه شوی وم.

یو وخت دی؛ سترګې مې خلاصې کړې، په یو داسې کور کې وم؛ چې د خیمو په څیر مثلث ډوله چت یې درلود، مګر له لرګیو جوړ وو.

ښیښې یې درلودې، بیرون ښیښو کې له لیرې څایه داسې غرونه نظر ته راتلل، چې په ګنو څنګلونو پوښل شوي وو.

د واورې طوفان وو، تیاره هم خپره وه.

لرې څنګلونو کې د څیرۍ په پاڼو له سره تر پایه واورې پرتې وې.

د خونې په کونج کې اور لګېدلی وو، یوه زړه بوډۍ کوټې ته رانننوتۀ!

ورته مې وویل:

زه دلته څنګه راغلم؟

هیڅ یې هم ونه ویل، بیا مې وویل:

تاسې څوک یاست؟

هغې په اشارو هڅه کوله، تر څو ما پوه کړي.

ما ورته وویل:

ketabton.com - The Digital Library

خبرې وکړه کنه، په کتابچه کې يې راته يو څه وليکل!
را مخته يې کړل.
ما يوازې مدرسه ويلې وه، که چيرته مې ورسره مکتب کې هم يو څه وخت تېر کړی وای!..
نو امکان لري په ليک او لوست به پوهېدم.
خو خپر په عمر پښې ښځې زه په اشارو دومره پوه کړم.
چې هغه ګونګی ده، زه ډير کوچنی وم.
ځکه نو بوډی ښځی ماته په ګونګی ژبه الاهو پيل کړه:
هم هم هـــــــم ، هم هههم ههم ، هـــــــم هـــــــم هـــــم.
زما پر سينه يې لاس کش کاوه، هغې ډير په مينه راکتل او په خپله ګونګی ژبه کې يې پدې پوهولم.
چې زه اوس لپاره په يو محفوظ ځای کې يم.
او د هغه تر څنګ به هيڅوک هم ماته کوم زيان ونه رسوي.
بوډی ښځه ډيره مهربانه معلومېده، تر څو ورځو وروسته زه هم لګ لګ راجوړ شوم.
مګر په هيڅ هم پوه شوی نه وم.
ما غوښتل په حقيقت پوه شم، مګر زه به د ګونګی ښځې په اشارو څه پوه شوی وای.
بوډی ښځه به سهار وتله، او ماسپښين به د يو څه خوړو سره راتله.
مګر د حيرانتيا خبره خو دا وه:
چې بوډی ښځې هيڅ کار نکاوه؛ بيا به هم هره ورځ مور سره کړي کبان خوړل، په هغې يخنی او واوره کې هغې تروو کبانو ببل ډول خوند کاوه.
مثلثل پوره يوه مياشت واوره وورېدله، واورين توپان وو.
په آسمان کې ويروونکو تورو وريځو د قهر ناري وهلې او د پشمونو په څېر ښکلې سپينه واوره يې په توره ځمکه لوروله.

ketabton.com - The Digital Library

د واورې توفان دومره تېز وو، که د کور ښېښې نه وای.
نو ډېر ژر به په کور هم رانوتې وای، زما ډېر ساړه کېدل او پدې طوفاني ورځو کې به مې خپل لاسونه په اور گرمول!
ښه وو، تر دوو میاشتې وروسته یو ځوان هلک کور ته راغی.
هلک سره کښېناستم، ما هغه نه پېژانده مگر هغې ځان داسې خوده.
چې امکان دې ولري؛ ما پیژني.
تر دوو میاشتو مې هیڅا سره هم خبرې کړې نه وې، بیخي مې زړه تنگ وو شکر چې دا ملگری را پیدا شو.
هلک راته وویل:
ځوانه!
دا دوه میاشتې کیدې، چې ستا فکر راسره وو، ما ویل چې ته به څنگه شوی یې!.
شکر چې اوس مې ولیدلی روغ یې!
ما خپل بانه گان گول کړل، او د هلک سترگو ته زیر شوم.
هلک مور ته وویل:
ادې، یوه پیاله د شیدو چای خو وکړه،
کیسه یې پدې ډول پېل کړه:
په هغه ورځ چې ستاسې ښار بمبار شو.
په هغې ورځ زه ستاسې و گزر ته د دې لپاره درغلی وم، چې هلته هم لکه د نورو ځایونو په څېر د مخابرې سیستم جوړ کړم.
مگر ناگهانه الوتکې راغلې، ستاسې په ټول ښار یې بمباري وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

ستاسې په ښار کې یو نفر هم ژوندی پاته نشو، ما وکتل چې یو ماشوم د ښار په یو سړک پروت دی او ساګانې اخلي.

هغه ماشوم ته وې.

دا وخت روسیان راغلل ما ورته خپل کاري سند وخوده، ځکه یې زه او ته پریښودؤ.

ته مې دلته د ګونګې مور کره راوستلې او زمونږ کارونه ډیر زیات وو.

نو ځکه درنه زه ولاړم،

ما وپوښتل:

زما مور او پلار به څنګه وي، ځوان هلک وویل:

ستاسې په کلي کې یې هم هماغه کار کړی دی، کوم چې یې په نورو ځایونو کې کړی دی.

هر شخص ته یې ویلي دی.

دوست یا دښمن؟

چې چا ورته دښمن ویلي دي، هغوی یې وژلي دي.

او چا چې ورته دوست ویلي دي، هغوی ژوندي ګرځي.

ما خپل سر ته لاسونه لپه کړل، زه ډیر زیات ناشکره وم؛ ځکه که چیرې زه مسافر وم، نو مور او پلار خو مې شکر ژوندي وو کنه!

د مینې نه ډک ژوند خو مو مدرسه کې هم وو.

سخت زیات مې وژړل، ګونګې ښځه او ځوان هلک ډیر زیات خفه شؤ.

اوس نو مشکل دلته ؤ؛ چې زما والدین به ژوندي وي او که مړه؟

حمیرا وویل:

یاره د کیسې اوړېدل دې، یو څه سخت شول؛ ځګه زه پوهیږم چې تر دې وروسته به ضرور پکې د مرګونو خبرې وي.

او دا خبرې زما هیڅ نه خوښیږي.

ketabton.com - The Digital Library

ورته مې وویل:
تر دې وروسته د مرګونو نه، د مینې اصلي داستان شروع کیږي.
او اصلي کیسه خو له همدې ځایه پیلیږي، تر اوسه خو ته د کیسې په سر او اخر نه پوهیدې؛ مګر تر دې وروسته به په ټوله کیسه په ښه ډول پوهیږې.
ای لیونۍ:
دا وګوره ماته ښکاري، لمر په کوزېدو شو.
او د ماذدیګر د لمانځه وخت دی، سیوري مو وګوره درې چنده لوی ښکاري!
جماعتونه خو نشته؛ چې آذان واورؤ، مګر دومره پوهیږم چې د لمونځ وخت په همدې نښو ښکارېدلو سره داخلیږي.
یو ځل بیا مو رمه ودروله، ټولو څارویو په روانو اوبو کې خولې ووهلې؛ زه یې سرته ورغلم.
اودس مې تازه کاوه، عادت مې وو.
چې تر هر لمونځ مخکې به مې ضرور اودس کاوه.
ځکه چې پدې سره به تازه کېدم او زما په څېر د شپونکیانو د ژوند خوندونه خو په همدې کې وي کنه، په یخو او روانو اوبو اودس، د لارو ښکلې منظرې او زمونږ زاړه یادونه؛ واه!
خولې ته مې اوبه اچولې وې، چې له لیرې ځایه مې یو انسان ولید؛ روانو اوبو ته ناست دی، استنجا پکې کوي.
اوبو مې له خولې څخه ټوپ کړ، ټوخي ونیوم.
زړه مې هم راجګ شو؛ بیا مې شاته رمې ته وکتل چې اوبه یې څښلې، د سړي و خواته ورغلم.
بغېر له پوښتنې مې یوه کلکه چکه کش کړ، چې ولې یې په روانو اوبو کې استنجا کوله!
بیا مې رمې ته اشاره وکړه، چې نه وینې هلته څاروي اوبه څښي؛ پدې اوبو کې انسانان اودوسونه کوي.

ketabton.com - The Digital Library

نه پوهیږم چې په حقه وم، او که په ناحقه!
مګر په خپله غلطۍ مې قانع کړ، هلک چې رمه ولیدله؛ هیڅ یې هم ونه ویل!..
فکر یې کاوه، چې د دومره غټې رمې سره خو به ضرور یو څه شپونکیان وي او په آرامه یې خپله لیاره ونیوه.
زه هم خپلې کیږدۍ ته راغلم لمونځ مې وکړ؛ حمیرا له غوټې پخوانۍ مالټې کومې چې یې د غرمې لمونځ پر وخت شوکولې وې، راوویستې، خوند یې وکړ یاره!..
ځینې مالټې پکې سرې هم وې، حمیرا وویل:
ته خبر یې هنري؟
ما وویل:
د څه نه؟
ویې ویل:
د دې مالټو د راز نه؟
ما وویل:
نه نه یم خبر ته مې خبر کړه کنه.
ګوره هنري؛
د دې مالټو رانیول؛ د افغانانو لپاره ندي، دا مالټې روسانو د ځان لپاره کرلې وې.
او هغوی پدې پوهېدلي وو، چې دغه مالټې صرف زمورږ د مشرقي په ګرمو هېوادونو کې را زرغونېدای شي.
نو ځکه یې د دې مالټو تخم دلته راوړ.
ما وویل:
نو پخپله روسیه کې یې ولې نه کرلې چې دلته یې راوړلې؟
ویې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

روسیه ډیره یخه ده، او سرو کال پکې بارانونه کېږي.
هغوی د ننګرهار او مشرقي په رقم ګرم ولایتونه نلري او کوم ځای چې یې ګرم لیدلای دی، هلته یې دا مالتې کرلې ده.
ما ورته وویل:
نو ریښتیا اوس خو روسیه نشته، اوس یې ولې بازار ته نه راوباسي؟
ویې ویل:
نه پوهېږم، شاید اوس یې امریکایان وړي؛ ورته مې وویل:
الله تعالی دې لکه د پخوا پشان د افغانانو یو بل ټولی جوړ کړي، تر څو د کفارو په مقابل کې ودریږي.
انشاالله لومړي سر کې به یې زه ولاړ یم.
زما په کابل کې د امریکانو ظلمونه له یاده نه وځي، او د یو یو ظلم پوښتنه به ورنه ضرور کووم.
حمیرا:
ریښتیا ژر ژر کوه، چې کیسه واورم؛ خیمه وچته کړه.
ما ورته وویل:
کیسه خو به واورې مګر شپه راروانه ده او د تور غره بیخ ته ځان رسول دي.
هلته یو کلی دی، زمونږ خپلوان پکې دي؛ تېره شپه خو مو په ډاګه وکړه.
دا شپه خو باید یو څه ښه وکړو.
خیمه مې راغونډه کړه؛ د خره پر سر مې وتړله، د غوا خوسی هم په ګرځېدو راغلی وو.
او له عذابه یې شکر خلاص وم، نورې به ژر په ګرځېدو راتلې!..
مګر دې ډېر زیات پعذاب کړم، خیر د غوا پې یې رودلې!..
نه مې غوښتل چې خندې شم پکې؛ حمیرا وویل:

ketabton.com - The Digital Library

هنري شپه راروانه ده، دا وروسته هم شيدې رودلی شي.

اوس بايد مورِ ځان د تور غره تر بيخه ورسوو؛ ما ورته وويل:

د والدينو مينه چې هر ځای کې ووينم، ژړا راځي.

زه به ځنګه دا وزه د خپلې مور نه جلا کړم.

حميرا وويل:

هنرييييی!

خدای ته وګوره!

ناوخته دی، خدای ناخواسته د شپې مو رمه چپرته د شرموخانو خوراګ نشي.

ما وويل:

سمه ده سمه ده.

تا د والدينو د بېلتون درد چپرته ليدلی دی، ته خو بس دېته تکړه يې؛ چې زما په کيسه کې د خوندونو ځای واورې.

او له سختيو يې تېره شې، ځکه چې تا د درد په اړه نه هم څه اوريدلي دي، او نه دې هم څه ليدلي دي.

خبر هغه دی، مورِ شو، څه چې پخير ځو.

د ماذديګر لمر د غره پر سر نيمايې ښکارېده، تر غرونو ور ها خوا وچه بيديا او دښته معلومېده.

شکر چې د شپونکيانو لاره په شنو غرونو او د يخو اوبو پر غاړو وي.

حميرا وويل:

خا کيسه کوه، هنري!

ومې ويل:

ketabton.com - The Digital Library

زما سره تر ټولو زیات تشویش د دې وو؛ چې مور او پلار به مې ژوندي وي او که خدای نا خواسته وفات شوي به وي.

دا چې زه ډیر کوچنی وم، نو دا مې نشو کولای چې په یواځې ځان دومره ستر ستر غمونه وزغمم.

ځکه نو تبې ونیوم، تر درې میاشتو په پالنګ کې پروت وم.

دا مهال زه اووه کلنۍ ته ورنږدې شوی وم؛ د مدرسې برکت مې دا وو چې یو لمونځ هم رانه شکر نه قضا کېده.

تل به مې لمونځونه کول او په دعاوو کې مې له خدایه صرف یو سوال وو.

هغه دا چې یا ربه ته وکړې، چې زما په مور او پلار څه شوي نه وي.

وخت تیرېده، یو وخت د بوډۍ ښځې ځوې جعفر راغی؛ راته یې وویل:

مبارک شه تانده؛ ستا مور او پلار ستا په دیدن پسې تر دې ځایه راروان دي، هغوی ستا نه په جداوالي پوره دوه کاله ویر کړی دی.

هغوی ته مړ حساب کړی وې، ما ورته وویل:

څه جعفره وروره؟

د خوشحالۍ اخیري حد وو، ټولې پوښتنې مې له یاده ووتلې؛ ورته مې په سلګو وویل:

جعفره وروره!

هغوی پخیر څه وخت دلته راځي.

ما له خپله ربه دا دوه کاله همدا دعا غوښتې وه، او شکر هغه دعا مې خدای قبوله کړه!

له ما مرض کډه وکړه؛ او د کور په سینګارولو مې پیل وکړ.

جعفر ویلي وو:

مور او پلار به دې تر دې ځایه پوره په دوو ورځو کې راورسیږي.

ما وویل:

ketabton.com - The Digital Library

څه دا کوم ځای دی؟

ویې ویل:

دا د کونړ هغه سیمه ده، کوم ځای چې له پاکستان سره بندر لري.

او مور او پلار بدې ځکه په دوو ورځو کې راروسیږي؛ چې د برید پروخت هغوی ایران ته پنا وروړې وه.

او اوس هغوی ایران کې اوسیږي، دلته ورته ما د راتللو اجازت اخیستی دی.

او له هغې ځایه البته دوه درې ورځې لګیږي، ها هغه وخت ټول سړکونه خامه وو.

او یو سړک هم د اوس په رقم پوښ نه وو، که روسیه راغلې وه، نو د خپل مطلب لپاره!

پدې سره یې د افغانانو په سترګو کې خاورې شیندلې، چې مورږ تاسې ته سړکونه او پلونه جوړوو.

حمیرا وویل:

که څوک ستا دښمن وي، هغه تاته په هیڅ صورت کې هم ګټه نه درسوي.

ما وویل:

پر مورږ یې احسان نشته؛ د دې سړکونو او تونلونو په بدل کې یې راته ناموسونه لوټلي دي؛ د جرګو د خلکو له سرونو یې پټکي غورځولي دي، د قدر وړ خلک یې راته بې عزته کړي دي.

حمیرا وویل:

اوهو هنري؛ کیسه دې ډیر خوندور ځای ته رسولې ده.

کیسه وکړه، مور او پلار خو دې ښه دی ژوندي وختل!

ترخه موسکا مې وکړه؛ ورته مې وویل:

هو ژوندي وختل؛ مور او پلار مې ریښتیا هم د دې ورځې په سبا راورسېدل!

تر کلونو وروسته مې یو ځل بیا د پلار د سینې خوشبویې حس کړه، او د مور د شفقت خبرې مې واوریدې، ژړا راغله بیرون راووتم.

ketabton.com - The Digital Library

غوښتل مې والوزم، په لمدو غرونو مزل وکړم؛ چیغې ووهم.
او د زړه د خلاصه ناري کړم؛ چې یا خدایه ته څومره مهربانه ذات یې!
تا د یو ماشوم د دعا په بدل کې د هغې مړه مور او پلار بېرته راژوندي کړل؛ ته چیرته یې خدایه!
زه له تا سره دومره مینه لرم؛ چې په دې ټوله موجوده زمانه کې به یې څوک درسره ونه لري.
خدایه!
ستا لپاره دې؛ زما سر سل ځله قربان وي.
یا ربه!
که چیرې ستا د دین د حفاظت لپاره په دنیا کې کوم عسکر ته ضرورت وي؛ نو تر ټولو لومړی عسکر دې، زه یم.
بیرته کور ته راغلم؛ پدې خبرو سره مې زړه یو څه سپک شوی وو.
مور مې د پخوا په شان په کوټه کې د پالنګ منځ ته کښېناسته؛ او د ماشومتوب د مینې ماتولو په پار یې راته کیسه شروع کړه.
مګر له هغې دا هېر وو؛ چې پر ما کلونه تېر شوي دي.
دردونه راباندې تېر شوي دي؛ زه پخپله ټول کیسه کیسه یم.
د بوډې ښځې او جعفر ورور خواهش همدا وو؛ تر څو مور همدلته پاته شو.
او همداسې مو وکړل؛ د دې لپاره چې کیسه خوندوره کړم، نو یو څه مخکې به ولاړ شم.
وروسته دې په کیسه پوهوم،
حمیرا وویل:
سمه ده.
په کابل بازار کې د یوې سینما ټکټ پلورونکی شوم؛ دلته به ډول ډول خلک راتلل!

ketabton.com - The Digital Library

دې ځای کې راته وظیفه جعفر ورور پیدا کړه؛ هر ډول نجونې، هلکان، بوډاګان او د پاخه عمر والا خلک به دې سینما وو ته تلل!

د شاهرخ نوی فلم راغلی وو؛ نوم یې له ما هېر دی.

البته کویلا وو که کولا نوم یې وو؛ ډېر زیات رش پرې جوړ وو.

په سینما کې به هر چا د کویلا فلم پوښتنه راځخه کوله؛ چې کله نشریږي؟

دلته په کابل کې داسې ماحول دی، چې هر سړی آزاد دی.

د هر چا چې هر څه زړه وي، هماغسې کوي.

ډېر خلک د خپل ذوق لپاره سینماوو ته تلل، د دې سربېره مسجدونه هم په همدې خلکو آباد وو.

یو نیم نفر خو به لا ویل:

زه لمونځ کووم، بېرته راځم؛ یو ټیکټ راته ضرور وساته، نه پوهېږم مگر دې خلکو هم د جماعت حق اداء کاوه او هم یې خپل ذوق خړوباوه.

په هر حال په همدې ورځو کې د سینما مخې ته ولاړ وم، خلکو ته مې ټیکټونه ورکول؛ یوه نجلی راغله!

د دې په راتللو سره ټیکټونه ختم شول.

ما ورته وویل:

وبښئ، ټیکټونه ختم شول.

تاسې سبا راشئ، ویې ویل:

خیر دی له ډېر لیرې ځایه د کابل سینما ته راغلې یم.

پښتو یې خوږه خوږه ویله؛ آواز یې راباندې خوږ ولګېد.

په چپ اړخ کې مې لس ټیکټونه د دې لپاره ایښي وو، تر څو په ګرانه بیه یې خرڅ کړم.

فکر مې وواهه.

ketabton.com - The Digital Library

بیا مې له ځانه سره وویل:

که چیرې دا ټیکټ ورکړم، زما ګټه ورکې ورکیږي.

ورته مې وویل:

وبښئ ټیکټ نشته، نجلۍ په غمجن زړه روانه شوه.

ما لس ټیکټونه راواخیستل؛ د سینما و مخې ته ودرېدم.

تر څو په ګرانه بیه یې وپېرم، په لسو کې مې پنځه دانې په درې چنده ګټه او نور درې په دوه چنده ګټه خرڅ کړل.

دا وخت مې وکتل؛ د سینما عمومي مدیر راغی.

شاته ورپسې نجلۍ هم راروانه وه.

حیران شوم، لاس په لاس یې په درغلۍ ګېر کړم؛ مدیر راته سترګک وواهه.

ویې ویل:

هلکه څنګه ته په غیر قانوني ډول ټکټونه خرڅوې؛ ها؟؟..

ته د پامیر د سینما له قوانینو خبر نه یې؟؟..

مدیر بار بار سترګکونه وهل؛ ما سره ټول پدې کار راځي وو.

ځکه چې دوی راته معاش نه راکاوه؛ ما به له همدې خپلې پیسې پوره کولې.

نجلۍ وویل:

څنګه دی؛ ماته دې ټکټ نه راکاوه؟

اوس له دندې ګوښه شوې، خوند یې درکړ؟

ورته مې وویل:

دا دې ښه کار ونکړ، پدې ورځ مدیر په اشارو پوه کړم او د ټولو خلکو په مخکې یې له سینما وشړلم.

په سبا بیا پخپل ځای ناست وم.

ketabton.com - The Digital Library

هههههههه

ټولو راته کتل، ما ورته وویل:

ولې راته داسې ګورئ، په ډیره سخته یې وبښلم.

مدیر راته ویلي وو.

چې پام کوه، چیرته بیا ګډر نشې.

تر څه وخت ورسته د امر خان نوی فلم ریلیز شو.

هماغه نجلۍ بیا راغله؛ خو دا ځل یې بخت ښه وو.

ټکټونه وو؛ مګر د دې زړه به چا ورکړی وای، چې له ما دې ټکټ وغواړي.

هغې یو ځل زما شیطاني د سینما مدیر ته کړې وه، دا ځل یې ما سره د سترګو مخامخ کولو جرأت نه درلود.

ما یو یو نفر ته ټکټ ورکاوه.

نجلۍ راته تر سترګو لاندې لاندې راکتل؛ په مینه مې ورته وخندل.

لاس مې ورته وخوراوه؛ د راتلو اشاره مې ورته وکړه، ځان ته یې ګوته ونیوله.

سر مې ورته وخوځاوه، هو تا خایم.

زړه نازړه ورو ورو راغله.

ورته مې وویل:

ټکټ مو پکار وو؟

ویې ویل:

هو

نو مخکې به راغلې وې؛ دا ښه دی چې ما درغږ کړل؛ ګنې بیا درنه ټکونه ختمېدل.

ګلابي خندا یې وکړه.

او ویې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

وعده ده؛ تر دې وروسته هیڅاته هم ستا شیطاني نکوم، مګر زما غلطي هېره کړه؛ او معاف مې کړه.

د مینې تبسم مې وکړ، سر مې وخوځاوه.

دا نجلۍ پر خوا مې مخ وروړاوه، ورته مې وویل:

کومه غلطي؟

ویې خندل؛

له خولې یې بې اختیاره ووتل!..

بدرنګه!..

منډه یې واخیسته او د سینما په دروازه داخله شوه؛ د نجلۍ سره په داسې خبرو کولو مې یو څه ذهن ته راغلل.

زما اصلي منزل بل څه وو؛ سینما او ټکټ خو هڅې بوختیا وه.

خپر دا به وروسته درته ووایم؛ دې نجلۍ به ډېر زیات پعذابولم.

ډیری وخت به یې له کاره ویستم؛ اکثر وخت به راته مدیر ویل!

ته په څه بوخت یې؟

ولې خپلو کارونو ته توجه نه کوې؟

ما به تړې ښېنه غوښته؛ بس خطا شوم.

د نجلۍ سره مې مینه وشوه؛ د کابل نجونې آزاد خیاله دي.

د هیڅ شي پروا نکوي؛ مګر په مینه کې تر هر څه تیرې دي، د نجلۍ نوم اسما وو!

په ښایست کې یې تر هر چا لوړې مقام ګټلی وو.

که چیرې تاسې پخپله خیالي نړۍ کې یوه ښکلې نجلۍ جوړه کړئ؛ او بیا وویې چې دا نجلۍ هغسې وه.

ketabton.com - The Digital Library

نو نه تاسې سل په سلو کې په غلطه یاست؛ ځکه د داسې ښکلا تصور هیڅکله هم ما نه وو کړی، پر ما هم ځواني تېره شوې وه، هرو مرو به مې په خیال کې له ځانه سره ښکلې نجونې جوړولې؛ مګر دا له هغوی ټولو څخه جلا وه.

د دې پیکې کوم چې په یو خوا پروت وو، توبه وژل یې کول!

د آزادۍ ارمان یې رانه هېر کړ.

هر وخت به یې له خپله جېبه پیسې مصرفولې، حالانکه دا چاره یې زما نه خوښېدله، مګر بیا هم هغه له خپل عادته نه ګرځېده.

ویل یې:

زه خو ټوله ستا یم، بیا نو دا پیسې څه دي.

دا کاغذونه خو ماته مینه نشي راکولای، خدای ناخواسته که ته راسره نه یې بیا به زه په دې پیسو څه کووم.

قبر ته خو یې له ځانه سره وړلای نشم.

د مینې خوندور وختونه وو.

ورځ وروسته به مو یو ځای د چکر لپاره ټاکه او همداسې به هر وخت چکرونو ته تللو!..

ورځو کې یوه ورځ ما او هغه د یوې ونې تر سیوري لاندې ناست وو.

ورته مې وویل:

زه د مینې انسان نه یم، زه اوس د نفرتونو په دریاب کې ډوب شوی یم.

که چیرې ته د خپل ځان سره مناسب هلک د ځان لپاره وګورې، تر څو تا وساتلی شي؛ نو ته به ډېره زیاته په ګټه کې واوسې.

هغې وویل:

ستا سره په یوه دقیقه اوسېدلو سره هم زه د لکونو روپو د ګټې احساس کووم.

زه به د زړه له تله خواري وکړم، تر څو تا د مینې پر لاره روان کړم.

ketabton.com - The Digital Library

اسما ته ولې نه پوهيږي؟
زه په داسې يو درياب ورګډ شوی يم، چې له هغې وتل څه دومره اسانه خبره نده!
له مينې په ډکو سترګو يې راوکتل او په مينه يې وويل:
امکان لري، زه هغه کښتۍ اوسم.
کومه چې به تا تر ساحله رسوي، يو ځل مې په مړو سترګو هغې ته وکتل!
سر مې له ډېرې ناخوښې د پښو منځ ته ولوېد، رانږدې شوه.
په غوږ کې يې راته وويل:
تاته مې د يو کرولا موټر او ښکلې وظيفې بندوبست کړی دی، که چيرې زه وم يا نه خو دامې درسره وعده ده.
تا به د خپل کرغيړن دوزخه وباسم او تاته به د جنت د نعمتونو په څېر ژوند درکووم.
ورومې کتل ګلابي خندا مې وکړه، مخ مې ترې بل خواته واړاوه او له ځانه سره مې پټ وويل:
زما له دې دوزخه وباسل چيرته ستا کار دی!.
دا ورځ هم تېره شوه.
مدير راته په هفته کې درې ورځې د چوتۍ لپاره مقرر کړې.
زما پر ځای به دا نورو درې ورځو کې يو بل هلک کار کاوه.
اوس نو بيخي وزګار وم، ښه وو موټر هم راسره وو.
يوه ورځ وروسته به چکر ته تللو، ماته يې سينما کې ښه معاش راکاوه مګر ما به اصلي خرچه له بله ځايه هم پيدا کوله.
يوه ورځ د چهارشنبې په ورځ مو وعده وکړه، تر څو سالنګ ته ولاړ شو.
ښه وو چکر مو وواهه، لاره يو څه ډېره وه.
يخ ډير زيات وو، سالنګ ټول په واورو پوښل شوی وو.
موږ له موټره راکښوتو له ځانه سره راوړې کيږدۍ مو هواره کړه.

ketabton.com - The Digital Library

د واورې له یخه مو خوند اخیسته، هغه لیرې د سورنګ موټرو ته زیر شوه.
د یخنۍ رپ نیولې وه، ساړه یې کېدل!.
د سپین پرتوګ او تور کمیس سره بیشکه ښکلې ښکارېده.
یو څه له بدنه چاغه وه، د مخ یې له واورې سره داسې ډیر څه توپیر نه کېده، صرف دومره وو چې واوره دومره نه ځلېده لکه څومره چې د هغې مخ ځلېده.
راویې کتل!..
ویې خندل، ماته هم خندا راغله.
ویې ویل:
زما په تشې خندا مسته!
که غیږه درکم لیونی به شې مینه!
خوا ته یې ورغلم جوخت ورسره کښېناستم.
ورته مې وویل:
ته خو داسې د کابل ښار ته ګورې، لکه څه د خوراک چې دې موندلي وي.
سترګې یې دواړه نیمه پټې کړې او داسې یې راوکتل لکه د مینې غوصه چې کوي.
دوه درې ځلې یې په سینه په کلاره کلاره ووهلم.
ویې ویل:
هنري ته د خوراک خبره کوې، د دې هیواد کتل خو سم داسې دي، لکه تږی روژتي چې د آذان پر وخت د روح افزا ډک ګیلاس پر سر واړوي.
ته نه پوهیږي، له خپله هیواده بیرون خلک د دې هیواد څومره ستر آرمان لري.
زه پیدا شوې هم په بریتانیا کې یم، او ټول ژوند مې هم همالته تېر کړی دی.
زما مور او پلار اوس هم همالته دي، هغوی نه غوښتل چې زه دې افغانستان ته راشم.
مګر زه راغلم، دلته په اوسېدو مې د مینې ژوند زده کړ.

ketabton.com - The Digital Library

د خلکو میلمه پالنه مې ولیده، خلک مې ولیدل او خاص خبره دا چې د خپل مور او پلار هغه پلرنی هیواد مې ولید، د کوم هیواد له نوم اخیستو سره چې د خارجیانو په ذهن کې جنګ راځي، لانجې راځي، توپکې راځي او همداسې نور....

مګر زه چې دلته راغلم، دلته له جنګه مینه ډیره ده.

د دې ځای انسانان چې څومره مینه ناک دی، د نړۍ په یو هیواد کې به هم دومره مینه ناک خلک نه وي.

ما ورته وویل:

خا نو ته بیرته د تګ څه چانس نلرې؟

ویل یې:

لرم یې، د حوت په لومړۍ نیټه چې سبا ته ده؛ پرواز مې دی، مګر ستا لپاره پاتې یم.

ما ورته وویل:

اسما ته داسې وکه بریتانیا ته ولاړه شه؛ زما او ستا سره نه کیږي، له هغې مې رخصت واخیست او په کرایې موټر کې کابل ته راغلم.

نجلۍ به هره ورځ سینما ته راتله، دوه درې ورځې د سینما مخې ته ودریده په څلورمه ورځ پرې څه وشو.

هغه راوغورځېده، ما هم ورمنډه کړه، ژر ژر مې روغتون ته ورسوله، زما لدې نجلۍ سره مینه وه.

خو مجبوریت د خپلې مینې پر لور نه پریښودم، نجلۍ په روغتون کې په سد راغله.

راته یې وویل:

له ما په کانټینیټال هوټل کې بیګ پاتې که هغه راته راوړسوې؛ زه نور یوه دقیقه هم نه غواړم، چې دلته پاته شم.

ورته مې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

سمه ده، زه يې راوړم.

اوس به درته زه د نجلۍ خبره وکړم.

مګر د خبرې نه مخکې دې مبارک شه، کلی راورسېد.

حميرا وويل:

څه څه کلی راورسېد؟

شپه ناوخته وه او د لارې په اوږدو کې له ځنډ وروسته د شپې په نهه نيمې بجې کلي ته ورسېدلۀ.

دا کلی لکه څنګه چې ما مخکې درته وويل:

زمور د خپلوانو دی، دا بلکل غلته ده، دا د اسما دوی کلی دی، مور دلته د اسما دوی کره ځو.

ويې ويل:

څه دغه د کيسې اسما ښايې؟

مخ مې وروړاوه، په خندانه رويه مې ورته سر وخوځاوه.

ويې ويل:

مطلب د کيسې اسما به اوس په اصلي دنيا کې وګورم؟

هو نو.

دا د اسما دوی کلی دی، په دغه پورته غره کې به زه او هغه يو ځای کښېناستو او د ټول کلي سيل به مو کاوه.

دا کيسه راروانه ده، کيسه اوس لګه پټه ده وروسته پرې پوهيږې.

دروازه مې ټک ټک کړه.

له کوره تور سړی په خوبلن انداز راوواته.

له اصويلي سره يې خولې ته لاس ونيوه، چې ويې ليدم.

حيران شو، هنري ته!..

ketabton.com - The Digital Library

سلامونه یاره!

کله راغلې؟

خبر یې هنري اسما..

په خوله مې ورته لاس کښښود، ټولو ته مې وویل چې د اسما په باره کې به هیڅ نه وایې.

حمیرا په ټوله شپه کې نه هم اسما ولیده، او نه یې هم په حقیقت خبره شوه.

شپه مو د تیره نیشونو درلودونکو میاشو سره تېره کړه او سبا مو بیرته حرکت وکړ.

حمیرا وویل:

هنري!

د اسما په اړه هیڅوا هم څه ونه ویل.

ورته مې وویل؛

بیا کیسه ختمه شوه نو!..

یو ځل بیا مې کیسه پیل کړه.

هنري ولاړ!..

او د هغې تر تلو وروسته په کانینیټال او داسې نورو اتو هوټلونو برید وشو.

د هغې بیا تر اخره معلومات تر دې جینې ونه رسېده.

هنري خپل غر ته ولاړ او د پیاوړي مدیریت وروسته یې خپلې ډلې ته ستره بریا راوړې وه.

ما یعنې هنري د مجاهدینو لپاره پوره شپږ میاشتې په ښار کې ولګولې او د مجاهدینو لپاره مې د یو پیاوړي مدیریت لاندې پوره اته بریدونه چمتو کړل.

چې په یوه ورځ کې ټول عملي شول، پدې بریدونو سره مجاهدینو ته د روسیې دولت له ډیر څه تېر شو.

او د مجاهدینو زیرکتیا یې ومنله،

زما مور، پلار، جعفر وروړ او د کونړ په زوړ کور باندې یو ځل بیا روسانو برید وکړ.

ketabton.com - The Digital Library

دا وخت زه او ګونګۍ ښځه د غره نه په توتانو راوړلو پسې تللي وو.
مور د خپل کور د نړیدلو او بمباریدلو صحنه له ورایه پخپلو سترګو ولیدله، د ګونګۍ ښځې تر سترګو زر زري ملغلرې راوغورځیدې، هیڅ یې هم ونه ویل!.
الله تعالی ته یې لاس پورته کړ، په زړه کې یې چې څه وګرځېدل ویې ویل!
د خپل ویجاړ کور پر لور ولاړه، ما یې اوښکې ورپاکې کړې.
د مور، پلار او جعفر ورور مات هډوکي مو راټول کړل، بوډۍ ښځې د جعفر یو هډوکی په یو لاس پورته کړ.
له درده ډکه کړیکه، چې ښکاره معلومېده له زړه یې راوتې ده، له خولې یې بهر شوه.
ګونګۍ ښځه مې سینې ته رانږدې کړه، هغه د خپل ځوی او زما د مور او پلار په مرګ ډیره زیاته ودردېده.
مړي مو ځمکې ته وسپارل، بیرته مو د خپل کور په جوړولو پیل وکړ، مګر هغه کور بیا تر اوسه جوړ نشو، ځکه چې ما پکې هاغه پخوانۍ مینه بیا ونه لیده!..
له خدایه مې ډیرې دعا ګانې وکړې، خو بیا هیڅوک هم لکه د جعفر ورور رانغی او راته یې ونه ویل:
چې مور او پلار دې ژوندي دي.
ما نور څوک نه درلودل، ځکه نو د مجاهدینو سره به هر وخت لومړي صف د جنګ کې د زړه له خلاصه جنګېدم.
د مور او پلار غچ اخیستل مې تر ټولو لوی ارمان وو او شکر هغه هم وروسته پوره شو.
ما پدې جنګ کې هم خپله مینه اسما د لاسه ورکړه او هم مې مور او پلار پکې شهیدان شول!.
زما زړه ته اسما لکه د پسرلي د ګل په څېر راننوته؛ هغه مې په پسرلي کې بوی کړه، مګر د خزان په لویدلو پاڼو کې مې بیرته د لاسه ورکړه.

ketabton.com - The Digital Library

اسما ښه نجلۍ وه، مګر ښه دا وشۍ؛ چې هغه زما پدې کړنې خبره نه شوه.
او د هغې په مخ کې مینه ناک هنري مړ شوی وو.
ته به اوس فکر کې یې چې څنګه کله زما نوم هنري شي او کله تاند شي؟
ومې ویل:
زما ټول نوم تاند هنري دی.
حمیرا کتې په لښته وواهه، ویې ویل:
ښه کیسه کوه، ومې ویل:
تر هغې وروسته مې اسما ونه لیده او په خپل جهاد کې بوخت شوم، یو وخت زمونږ قوه په روسانو قوي شوه.
او مخکې ورغلۍ.
دا وخت یخنۍ بیرته بیا خپل ځای نیولی وو.
واوره ډیره وه او دا جنګ مو د کونړ سیمه کې وو.
د دښمن یوه یوه پوسته مو نیوله، د تعجب خبره خو داوه:
یو عسکر هم په پوسته کې نه وو، ورو ورو مخکې ورتلۍ.
دا مهال زما یو ملګری مولوي عمر او بل ملګری مولوي وارث خان وو، کوم چا چې بیا په راتلونکي کې په ټول افغانستان واکمني وکړه.
زه د دوی ټولو سر لښکر وم.
دا مهال یې دوی دواړه دلته رالیږلي وو، زمونږ تشکیل هم یو څه زیات وو.
شکر ډیر وؤ، ځکه خو مخامخ په پوستو ورتللۍ.
مګر له بلې خوا هیڅ عسکر په پوستو کې نه وو، چې ورسره جنګیدلی وای.
مونږ خبر نه وو، مګر دا مونږ ته ډېر لوی دام جوړ شوی وو.
تر ډیر زیات مخکې تللو وروسته مو یو دم خیال شو، ویې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

ټول لاسونه پورته کړئ، نږدې وو.
له ماسره بله لاره نه وه، زه او دوه درې نفره يې روان کړو.
ځکه موږ له ټولې مخکې روان وو، زما عادت وو زه به تل مخکې تلم.
شاتنيو عسکرو په دښمن برید وکړ، نور ترې زه خبر نه لرم.
زه يې همدلته نږدې يوې حوزې ته بوتلم، د هغې ځای ظلمونه ډير سخت وو.
د هر نفر نه به يې د هغوی د قرار گاه په باب پوښتنه کوله، چا چې به سم ځواب نه ورکاوه.
ډول ډول سزاگانې يې درلودلې، نوکان به يې ترې په نوځي کش کول، اوف هغه درد چې رایاد کړم.
د پښو نوکانو سخت درد کاوه،
حميرا زما لاس وچت کړ، اوس مې هم اکثر نوکان کاږه واږه وو.
تر سترگو يې اوښکې تويې شوې، د هغې د اوښکې څاڅکی پر ځمکه ولويد، مگر ما پخپل سر حس کړ.
ورته مې وويل:
اوښکه دې پر ځمکه تويه شوه او ما په سر حس کړه؟
ويې خندل.
په کلاره يې لاس په مينه ناک انداز مخ ته رانږدې کړ او پورې يې واهه!
ويې ويل:
بدرنگه گورې نه؟
باران دی، ژر ژر کوه، چې يو ځای پيدا کړو.
ومې ويل سمه ده.
شا وخوا وگرځېدم، له ليرې ځايه مې په غره کې په يوه څمڅه سترگې ولگيدلې!
ورته مې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

راځه، هالته مخکې څمڅه ده.

ویې ویل:

نه زه د څمڅې نه ویریږم.

ومې ویل:

راځه هیڅ هم نشته، هڅې په زور ځان مه خطا باسه!

څمڅې ته داخل شؤ، دا ځای ځنګل وو.

څمڅې ته د لندې خاورې بوی راته، چیرته لیرې د رات کیراني بوټی هم زرغون شوی وو.

له څمڅې داسې بوی راته، لکه چا چې پکې د عطرو خوش بویې پاشلي وي،

حمیرا خپله سپینه واورینه غاړه د اوبو له څاڅکو د خپل پرونې په پیڅکه وچوله.

زما پرې خیال شو، تر ډېر وخت وروسته مې یو چاته د مینې په سترګو وکتل، هغې چې راوکتل د مینه ناکو سترګو په غرض مې پوهه شوه.

سترګې یې ښکته واچولې، داسې لکه شرمیدلې چې وي.

بیرون باران ورېده، د انګورو تاکونو ټک ټک کول.

د انسانانو خاموشي وه، دوه انسانان په یوه څمڅه کې د باران له ویرې پاتې شول.

په څمڅه کې د بدن تر وچولو وروسته مو د رمې ځینې میخې وچې کړې، حمیرا وویل:

هنري که بیا دې راته داسې وکتل، وژنم دې ګوره!

خندا مې وکړه، ورته مې وویل:

له اسما وروسته لومړی انسان هغه ته یې چې هم د اسما په کیسه پوهه شوې.

او هم دې د اسما زړه هنري تر لاسه کړ.

ویې ویل:

د هنري زړه تر لاسه کول، د هغو نجونو د وس کار دی چې د مینې هنر ولري.

ما وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ته څه پرې پوهيږې؟

ويې ويل:

اسما د مينې هنر درلود، ځکه يې د نفرتونو په ښار کې ځانته مينه ناک هنري پيدا کړ.

خو دا چې تا ورسره بې وفايې کړې ده، کنه!.

دا به اوس درنه واورم.

خندا راغله، ورته مې وويل:

زما بې وفايې خو د اسما سره د کيسې له اوله روانه ده، د هغې ارمانونه مې نيمګړي پريښودل، هغه مې د مينې په ښار کې يوازې پريښوده او زه ترې بيرته خپلې پخوانۍ د نفرتونو نړۍ ته راغلم.

ويې ويل:

ته د نفرتونو نړۍ ته راغلې نه وې، تا د خپل هيواد لپاره خپله مينه، مور، پلار هر څه قربان کړي دي.

ته د مينې په هغه ښار کې وې، په کوم ښار کې چې به د جنتونو ذکر کېده، د حورو ذکر به پکې کېده.

او هماغه ښار ته له نويو ملګرو سره بلد کړې، يو نوی ژوند يې تاته درکړ.

که چيرې تا هغه وخت جهاد نه وای کړی، نو تا سره بله هيڅ لاره نه وه.

ځکه د کورنۍ د لاسه ورکولو وروسته د سړي سره بله هيڅ اسره هم نه وي.

او خپل ايماني غيرت ورته د کفارو په مقابل کې د جهاد امر ورکوي، ځکه نو تا هم جهاد وکړ.

که ستا پر ځای د اوس وخت حاکم حامد کرزی هم وای، نو ضرور به يې همداسې کړي وو.

حال دا چې هغه د امريکا په خوښه هر څه کوي، ځکه چې هغې هيڅکله هم د کورنۍ د مړينې درد ليدلی ندی.

ketabton.com - The Digital Library

که چا د کورنۍ د مړينې درد وکوت، که يې مسلمان هم کورنۍ وژلې وي.
نو په مقابل کې يې دا انسان راپورته کيږي او د خپل زړه په وينا ټول هيواد ته هم اور اچوي.
ځکه د ده کورنۍ هڅې هم پدې نړۍ نشته، نو څنګه دا نور انسانان د خوشحالۍ ژوند کوي؟
دا د دنيا قانون دی، که په کفارو کې هم عادل بادشاه پيدا شوی دی.
نو تر ډيره يې حکومت کړی دی، او ظالم پاچا تل د خپلو مظلومانو لخوا را پرزيدلی دی، البته که ظالم بادشاه مسلمان وي.
هم يې خدای راپرزوي، دا ضروري نده چې ظالم پاچا دې خالي کافر وي.
ورته مې وويل:
بس بس ته خو سياست ته لاړې ياره!..
زما کيسه واوره،
په خندا شوه، کيسه مې ورته بېرته داسې پيل کړه.
زه يې له خپلو ملګرو جلا کړم.
په داسې يوه خونه کې مې ژوند شو چې نه ترې ورځ معلومېده نه هم شپه!.
د اودس لپاره هم اوبه نه وې.
بس تيمم به مې وواهه او په يو طرف به ودريدم.
له ځانه سره مې سهار غرمه او ماذيګر له تيزې رڼا او تتې رڼا معلومول، شپه وو د ورځې به يې يو ځل د تعذيب لپاره بيرون وباسلو.
دا هم شپه خبره وه، کله چې به يې سزاوې راکولې، نو زمونږ به بيرته خپل ژوند ته تمه پيدا شوه.
هغه عالمان څه شپه وايې:
انسان له ډوډۍ پرته اووه ورځې ژوندی پاتې کيدای شي، له اوبو پرته اته څلويښت ساعته ژوندی پاتې کيدای شي، او د اکسيجن پرته پنځه دقيقې مګر راتلونکې ته له اميد پرته سړی يوه ثانيه هم انسان ژوندی نشي پاته کيدای!.

ketabton.com - The Digital Library

ځکه به یې چې تعذیب ته بوتلو، نو خوشحاله به وؤ، خپل ژوند ته به مو یو ځل بیا تمه پیدا شوه.

سزاو کې یې سخته سزا د ګوتې کاټ کول، شاټ ورکول او په پښه په مرمۍ ویشتل ؤ.

ما سره دا هر څه شوي وو، مګر زه یې د ګوتې له کاټ کولو مخکې په پښه وویشتم.

درملنه یې هم راته بیرته وکړه، داسې دوه درې هفتې له تعذیبه خلاص وم.

او د پوستې په عملیات خونه کې وم، پدې ورځ هیڅوک هم د کړکۍ له لارې نه ښکاریدل، زه هم په کلار کلار له خپله تخته راکښوتم، بیرون واوره وریده.

د کړکۍ زلفۍ مې خلاصه کړه، په کلار کلار ها خوا وروواوړیدم، فکر مې کاوه هیڅوک مې هم نه ګوري.

ځکه مې نو په واورین توپان کې منډه کړه، د پښو زور نو دلته معلومیږي.

زما یادیږي، ډیر زیات تېز مې وځغاستل، په واورین توفان کې لاره نه معلومیده.

بس په یوه خوا رهي وم، پام مې نه وو.

له یو خوا ډز وشو، په پښه یې وویشتم، عسکرو زما طرف ته منډې راووهلې.

ښه وو، د ونې تر شا پټ شوم.

یو ځای خویه ګړنګ وو، ځان مې د ګړنګ پر لور ورخویه کړ.

تګ راته سخت وو، بس په مړو حساب وم.

د ګړنګ لاندې راوغورځیدم، بې هوښه شوی وم.

یو وخت مې خیال شو، یخې اوبه مې د مخ پر ژۍ تیرې شوې.

چې سترګې مې وغړولې، خوا کې مې د یخو اوبو نهر روان وو، پښې مې ډیر درد کاوه، نه پوهیدم.

چې څه وخت دی، بس په اوبو کې مې ډیر په سخته اودس وکړ او په اشاره مې لمونځ اداء کړ.

ketabton.com - The Digital Library

پښه مې په ځان پسې نیولې راکش کوله دا ځای مې نه پیژانده، ځکه چې دلته په راوستلو کې یې زمونږ سترګې تړلې وې.

تاند هنري د نامعلومه سفر پر لور مخه کړه، پښې مې سخت درد کاوه؛ خو لدې مخکې مې هم څو څو ځلې خپل جرات بایللی وو، هیڅ ګټه یې راته کړې نه وه.

ځکه مې د جرات بایللو سوچ هم نه کاوه، پوره درې ساعته مزل وروسته مې له لیرې ځایه یو کور ولید.

چې درې کونجه چت یې درلود او واوره ترې لږه لږه لاندې راغورځېده.

له ذهنه مې هر څه وتي وو، دومره نه پوهېدم، چې پدې وخت کې چې زما تر پښې وینه روانه ده.

اودس به مې مات شوی وي او کنه!

ځکه چې واوره کې روان وم، اوبه هم نه وې.

تر څو اودس پرې وکړم.

د ماښام تیاره خوره وه، ښکاره معلومېده چې ماښام دی.

واورې خپل توپاني غونډوسکي په ځمکه غورځول، ما هم په یو اوار ډاګ د واورې پر سر لمونځ وکړ.

د ماښام خړه وه، مخامخ کور کې ژیړ څراغونه بل وو، ښیښو یې خوله نیولې وو.

زه په سر زخمي او په پښه لګېدلی د کور مخې ته ودریدم، له ډیره درده زنګیدم.

ځانته مې همدا یوه توصیه کوله، بس چې دغه دروازه دې وټکوله بیا وغورځیږه!

دوی د الله تعالی بنده ګان دي، انشالله ضرور بدې مرسته وکړي.

ډیر په سخته مې د دروازې پر لور لاس تېر کړ.

خو تر ما مخکې له هغې خوا دروازه خلاصه شوه، زما سترګې کړیغې راووتې.

د هغې د کتلو سره راوغورځېدم، دا هغه کلی وو کوم کلي کې چې ما او تا تېره شپه تېره کړه.

ketabton.com - The Digital Library

په هغه ځای کې اوس کلی جوړ شوی دی، مگر مخکې کلی نه وو.
زه په ځان پوه نشوم، بس بې سده وم.
یو وخت مې سترګې پرانیستلې، د کټ پښو ته مې یو ماشوم ولاړ وو.
مور یې له لیرې ځایه غږ کړ، هنري!
وه هنري!
زه حیران شوم، چې اسما خو وپیژندم.
مگر ماشوم ورغږ کړ، ها موري راشه ناروغ په هوښ راغی.
ما له ماشوم څخه وپوښتل، هغې هنري چاته وویل؟
ویې ویل:
تاته یې وویل؟
فکر مې وواهه، وارخطا شوم، دا د اسما کور وو.
هلک وخندل، بیا یې وویل:
نو نور یې چاته وویل دلته خو هنري یوازې زه یم.
زه هک حیران شوم، چې اسما پدې هلک هنري نامه ولې ایښې ده او زه یې څنګه لا تر اوسه ونه پیژندم.
بل د دې کور خو په خارج کې وو، دا دلته پدې دخته کې څه کوي؟
سوالونه ډیر زیات وو، مگر د یو سوال ځواب مې شکر پیدا کړ.
چې ما ږیره پریښې وه او د ږیرې لرونکي تاند هنري او بې ږیرې ډیر فرق لري،ځکه خو یې ونه پیژندم.
بس ومې ویل:
باید چې له دې ځایه ووځم.
بیرون راووتم، واورین توپان ډیر تېز وو.

ketabton.com - The Digital Library

بیرته کور ته ننوتم، په راډیویې خبرونو کې یې وویل:
چې دا توپان به نړدې یوه هفته وخت ونیسي، دا وخت مې اسما خواته راغله.
ورنه مې وپوښتل:
ستا خاوند چیرې دی، ځوی دې ماشاالله هوښیار دی.
هغې وویل:
زه خاوند نلرم، په غمجنو سترګو یې راوکتل، ما ترې ژر سترګې واړولې.
ویې ویل:
ما له یو هلک سره د زړه له تله مینه درلوده.
هغه هلک د سینما کارکوونکی وو، ما به له هغې سره شپې تیرولې، یوه ورځ زما او د هغې تر منځ لانجه راغله.
هغه غوښتل ما پریږدي، نه هم ورسره د دې فکر وو چې د اسما به ځوی پیدا شي.
او نه هم ورسره د دې فکر وو، چې تر ما وروسته به اسما د خلکو د پیغورونو ښکار شي.
زه یو ځل د هغه په مخ کې بې سده هم شوم، کله چې مې ماشوم پیدا کېده، نو ما هغه د کانیټینیټال هوټل ته ولیږه، تر څو زه پرې یو ناڅاپي د ځوی زیری وکړم.
مګر زما فیصله غلطه وه، کاش ما هغه هغې بدبخته کانټینیټال هوټل ته استولی نه وای!.
د هغه له یادګاره زه صرف دغه یو کورګی لرم، دا مې دلته ځکه جوړ کړ:
تر څو د خپل هنري تنده پرې ماته کړم، هغه ماته یو وخت ویلي وو، چې زما کور د نورستان او کونړ په منځ ساحه کې وو؛ زه هم دلته راغلم او کور مې جوړ کړ، او ها د هنري د ځوی نوم مې هم هنري کېښود.
تر څو ټول عمر له هنري سره واوسم.
له اوښکو ډکې سترګې مې راپورته کړې، یو ځل مې مین هنري رایاد شو.

ketabton.com - The Digital Library

د کابل او سالنګ چکرونه مې ذهن ته راغلل، یو ځل مې پریکړه وکړه، چې رازه اسما ته ووایه:

چې زه یم ستا هغه هنري چې ته یې په یو ځل کتلو باندې له خپله سره هم تېره یې!..

هاغه هنري زه یم چې تا ورته خپله بریتانیا پریښې او د هغې د مینې ماتولو لپاره دې په نورستان کې ځانته کور جوړ کړی دی.

هو هماغه هنري یم، چې ته یې په کتلو پسې لکه واوره ویلي کیږي، او لکه شمعه ختمیږې.

بیرون د واورې توپان دقیقه پر دقیقه زیاتېده، په کور کې زمور له دریې واړو بغیر هیڅوک هم نه وو.

زه خو حیران دېته وم، چې زما ځوی هم پیدا شوی دی.

مګر ما بیا هم د خپل ځان سره مینه نه کوله او همدا اوس اوس له جنګه راغلی وم.

په هر حال زه پدې هر څه نه وم خبر، له اسما مې د راډیو غوښتنه وکړه.

هغې راډیو راوړه؛ ما راډیو چالانه کړه تر څو د هوا حالات او یو څه خبرونه پکې واورم.

دا وخت یې په خبرونو کې وویل:

په افغانستان افغان مجاهدین او د دې خاورې اصلي بچیان واکمن شول، پدې ښاوره پوره لس کاله د بهرني یرغلګرو (روسانو) واکمني چلېده، مګر اوس ورځخه بهرنیان، خارجیان بهر شول، د دغه هیواد وګړي به هم یو څه وخت د آرامۍ ژوند انشاالله وکړي.

له خوشحالۍ مې ټوپونه ووهل؛ داسې رامعلومېده لکه د مرحوم پلار او خدای بښلې مور او د خپلو ټولو کلیوالو غچ مې ورځینې اخیستی وي.

هغوی زمور له هیواد څخه شکر شرمنده ووتل، مګر ما غوښتل له اسما سره خپله ریښتینې پیژندګلوي وکړم.

د ماذیګر دریې بجې به وې، واوره هم ودریدلې وه.

ketabton.com - The Digital Library

مگر ځمکه يې پخپل سپين والي له سره تر پايه پوره پوښلې وه، اسما په خپله خونه کې د بازو جامو په ګنډلو بوخته وه.

اراده مې کړې وه، چې په هر څه يې پوهه کړم.

مگر ناګهانه مې ذهن ته يوه نظريه راغله، ومې غوښتل چې د خپل ژوندون زيری په اسما باندې تر يو څه چکر وروسته وکړم.

مگر اسما به ما له ځانه سره چکر ته څنګه بوتلله، هغې خو فکر کړی وو چې زه کوم پردی يم.

خونې ته يې ورغلم، ورته مې وويل:

اسما!

زه تا پيژنم، ستا نوم هم ماته ياد دی.

او ستا په پوره شناخت هم خبر يم، ته د بريتانيا نه راغلې يې.

تا خپله کيسه کې دا خبره کړې نه وه، کنه؟

سترګې يې راووتې، حيرانه شوه چې دی پرې څنګه خبر دی؟

ما ورته وويل:

زه پوهيږم ته ډيرې زياتې پوښتنې له ځانه سره په زړه کې لرې، مگر نن پر ما باور وکړه.

له ما سره راځه، زه به تاته چکر درکړم او يو ښکلی زيری به هم درباندې وکړم.

هغې راسره ونه منله، دا وخت مې وکتل دا مخابرې بڼغ خاموشه وو، ژر مې اوچت کړ.

قومندان جبار وو، ويل يې:

ژر ژر ځان راورسوه هلکه!

روسان خو مو شکر د الله په مرسته له هيواده وباسل اوس راته له پنجشيريانو خدای روسان جوړ کړي دي.

ما فکر وواهه، بس نور مې نه غوښتل جنګ وکړم.

ketabton.com - The Digital Library

زما مخې ته زما ښکلی ژوند په انتظار وو، قومندان جبار ته مې وویل:
قومندان صاحب زه وسله دروړم درتسلیموم یې، نور نه غواړم چې جنګ وکړم؛ بس دا مو هدف وو تر څو روسان لدې پاکې خاورې وباسؤ.
زه انشاالله سبا سهار ته کابل ته پخیر درځم.
لدې سره مې داسې خبره وکړه، له اسما سره مې هم خبره همداسې نیمه کې پرېښوده.
له ځانه سره مې پریکړه وکړه، چې له بیرته راتګ وروسته به ورته ټول ریښتیا ووایم.
هغه لا تر اوسه هم په ریښتیا خبره نه وه.
دا ورځ په کلار کلار ختمه شوه، د خبرونو والا اټکل غلط وخوت.
او شکر د سور لښکر د وتلو سره سپینه واوره هم الله تعالی ودروله، دا به د الله تعالی خوښه وه.
هغه مشران وایې:
له هرې تیارې وروسته رڼا راځي.
پر ما هم تر ډیرې سختۍ وروسته کومې چې ما په زندان کې تیرې کړې، الله تعالی راباندې رڼا راوستله،
زه په تمه وم؛ چې ژر ژر پخیر سبا شي.
او زه هم هاغه د جګړې ژوند د ابد او ابد لپاره پریږدم.
دا شپه له ډیرو خوشحالیو وروسته سبا شوه او ما هم خپل توپک او د جګړې ټول وسایل له ځانه سره راوخیستل!
د دې اټکل مې وکړ، چې پخیر کابل ته ځم.
لدې ځایه مې حرکت د هماغې ځای پر لور وکړ، چې زه پکې بندي وم.
پښې مې لا هم درد کاوه، روسان مو په هیواد کې نه وو، مګر زما په پښه کې یې نښان وو.

ketabton.com - The Digital Library

په پخواني ځای کې اوس مجاهدین وو، هاغه ځای مې هم وکوت کوم ځای کې چې به یې ماته سزا راکوله.

ټول ځایونه مې له نظره تېر کړل، په معبث کې یې د همدې ځای هغه عسکر پراته وو، چې زما په زورولو پسې به یې خندل!.

او خوند به یې ورځخه اخیسته، دا مې له ځانه سره ومنله د ظلم حاکمیت که هر څومره هم قوي وي، یو ورځ د الله تعالی د یو عادي مخلوق انسان له لوري ضرور ړنګیدای شي.

دلته په پوسته کې موټرونه وو، مجاهدینو مرسته راسره وکړه او تر سړکه یې راورسولم.

د سړک پوستې ته یې وسپارلم، هغوی شکر ښار ته راولیږلم او په کلار کلار د کابل ښار ته ووتم.

خپل وسله هر څه مې ورته تسلیم کړل، شکر ما چې څوک پیژندل د هغوی لاس کې اوس ټول افغانستان وو.

او ان تر رباني مو هم خبره رسېده، ځکه نو د مرکز په مرسته مې خپله مخابره د اسما له مخابرې سره وصل کړه او سیده د اسما له مبایل سره وصل شوم.

ویې ویل:

اسلام علیکم!

ما وویل:

وعلیکم سلام اسما څنګه یې ښه یې؟

ویې ویل شکر.

اسما ودې پیژندم؟

ویې ویل: نه

ومې ویل: که ولاړه یې کښېنه او یو ګیلاس اوبه ځانته ضرور کیږده، ځکه د داسې خبر په اوریدلو سره په هر چا د زړه حمله راتلای شي.

ketabton.com - The Digital Library

ويې خندل:
ښه سمه ده لګ صبر وکړئ.
وشو!

ښه اوس ووايې، مهرباني!..
ښه ګراني اسما جانې زه تاند هنري يم، ستا مينه!..
ويې خندل، ويې ويل:
خا تاسې د دې لپاره زنګ وهلی وو، ما ورته وويل:
هو
ويې ويل:
زما خاوند تاند په يوه بمي چاودنه کې خپل ژوند بايللی او د مړو ژوندي کېدل بغير له فلمونو په بل څه کې نه وي.
ومې ويل:
څو ورځې مخکې ستا کور ته د غټې ډيرې درلودونکی سړی درغلی وو.
که فکر دې وي، هغه ستا په اړه يو څه زيات پوهېده!..
له هغې په ژړا ځواب راغی څه څه؟
هغه ته وې، هنري!
ب ب ب ت بابب
اړيکه قطعه شوه، بار بار مې د اړيکې د وصل کولو هڅه کوله.
مګر نه وصل کېده، يو ځل وصل شوه.
د کوچني ماشوم ډغ وو، ويې ويل:
ماما جانه مور مې زه دنيا ته يتيم راوستی يم، زه په کور کې هيڅوک هم نلرم.

ketabton.com - The Digital Library

مور باندې مې څه وشول، ماما زه پلار نه لرم.
مور به مې ویل:
بچیه که هر څه کوې کوه یې، مګر که د کومې نجلۍ سره دې مینه پیدا شوه له اوله نه راته ووایه!
چې درته یې په نکاح کړم.
داسې نه چې خدای ناخواسته یو بله ښځه هم دې دنیا ته لکه ستا په رقم یتیم بچي راوړي.
او لکه زما یې قسمت خوار شي او د تاند هنري په غم کې شپې او ورځې تیروي.
له سترګو مې ګرم ګرم څاڅکي وغورځېدل، د خپل ځوی خبرې ته سخته ژړا راغله، هنري د یوې نجلۍ له ژوند سره لوبې کړې وې.
ځمکې ځای نه راکاوه، هیڅ مې هم کولای نشو.
بازې وخت انسان ته الله تعالی داسې ازمویني هم مخې ته راوړي، ژر ژر مې خپلې اوښکې وچې کړې.
مخابره مې راپورته کړه، هلک لا هم خبرې ختمې کړې نه وې.
په سلګیو کې مې ورته مې وویل:
بچیه ته یتیم نه یې، زه ستا پلار یم.
او ستا حقیقي پلار یم، بچکه د مور په مخ دې یو څه اوبه وپاشه هله!
ویې ویل:
سمه ده.
فکر کووم، اسما رابیداره شوه، ځکه چې اړیکه یې قطع شوه.
داسې نیم ساعت وروسته یې بیا اړیکه وصل شوه، هله دا خو واوره شوې ده کنه؟
حمیرا بیرون ووتله، چې ویې کتل ریښتیا هم واوره شوې وه؛ هغې په واورې لوبې شروع کړې.
دومره ډیره نه وه لګه لګه هرې خواته پرته وه.

ketabton.com - The Digital Library

شکر باران دریدلی وو، لمر راوخوت واوره هم په کلار کلار ویلي شوه، لمونځونه مو وکړل یو ځل بیا مو سفر ته ادامه ورکړه.

حمیرا وویل:

ښه کیسه کوه،

اړیکه یې تر نیم ساعت وروسته وصل شوه، ما له اسما سره په خبرو د زړه هغه ږاس وباسه چې دا دومره وخت مې په زړه پروت وو.

هغې وویل:

زه پخیر کابل ته درځم.

ما وویل:

سمه ده، راشه پخیر !

هغې هماغه وخت کې حرکت راکړی وو.

هغه وخت خو اوس پشان موبایلونه نه وو، چې ځای ځای مې یې احوال اخیستی وای.

ځکه یې نو نور له احواله خبر نشوم، زه دلته له خپلو ملګرو سره ښه خوشحاله وم.

زما د راز ملګری فرید وو، هغه له ما سره د سینما په تمثیل کې هم وو.

له هغې سره به مې یو ځای طرحې جوړولې او د کانتینیټل طرحه یواځې ما جوړه کړې نه وه، فرید راسره پکې سل په سله شریک وو.

د هغې په وسیله خو زه هم ډیر قوي وم، ځکه ما او هغې تر ټولو سخت کار ته اوږه ورکړې وه.

په هر حال دا ورځ تېره شوه، مګر اسما راونه رسېده.

د شپې مو خبر تر لاسه کړ، د پنجشیریانو له لوري په ماهیپر او د کابل په ځینو سیمو درې توغندي ویشتل شوي دي، ډیر زیات خلک پکې وژل شوي دي.

زړه مې ترک وخوړ، فرید او نورو ملګرو تسلي راکوله.

ketabton.com - The Digital Library

مگر ما سره بله لاره نه وه، په همدې نیمه شپه ورپسې روان شوم.
یاران دې ژوندي وي، تکلیف یې راسره وکړ.
په ماهیپر کې هیڅ هم نه وو، ټول ټپیان او خلک یې روغتون ته وړي وو.
روغتون ته روان شؤ، په لګ وخت کې شکر تر روغتونه هم راورسېدؤ، یو یو ناروغ مې کاته!
زړه مې درزا کوله، په ناروغانو کې خو نه وو.
مرده خانې ته ورغلم، ګورم اسما ناسته ده خپل مخ په سپیرو وهي.
مخ ته یې کوچنی ماشوم پروت دی، زما ځوی؛ هغه ځوی چې مور به پرې تر پنځه کاله یتیمۍ وروسته د دې زیری کړی وي.
چې ته له یتیمۍ ووتې، هغه ځوی چې د ځوی په نوم غږ کول ورته زما ارمان وو.
هغه ارمان مې عمري ارمان پاته شو.
بس کوچنی هنري په حق ورسېد، د تقدیر به همدا خوښه وه.
دا هر څه راپیښ شول، اسما لیونۍ شوه، ځوی مې د لاسه ورکړ او نورستان هم راڅخه د ابد او ابد لپاره پاته شو.
حمیرا وویل:
نو اوس ته د چا کره اوسیرې؟
ورته مې وویل:
نه د کیسې نه به مخکې ټوپونه نه وهې، کیسه باید پوره واورې!
بس هماغه ورځ شوه، په کابل بریدونه شروع شول.
له یو خوا به پرې مسعود راکټونه غورځول، له بلې خوا به پرې ګل بدین حکمتیار راکټونه راویشتل.
کابل خپله ټوله ښکلا د لاسه ورکړه.
زه هم تړې ووتم، اسما مې ننګرهار کې په یو زیارت کې پریښوده.

ketabton.com - The Digital Library

ورته مې وویل:
پدې ډیر خیال کوه.
زه هم لوی ملا صاحب حفظه الله خپلې خواته یعنې کندهار ته وروغوښتم.
دا چې ما او هغې یو ځای جهاد کړی وو، نو د جهاد ښه پاښه ملګري وو.
هغه عالمان وایې:
د څلورو ځایونو ملګري هیڅکله هم له چانه هیریږي، لومړی د مکتب ملګري دوهم د جهاد ملګری دریم د معبث یا بند ملګری څلوم د سفر ملګري!
مور هم د جهاد ملګري وو، په لومړي کې شپږ تنه برابر شؤ.
شاوخوا مدرسو ته ټول ولاړؤ، په لومړي ځل هیڅ نفر راسره له مدرسې راوچت نشو.
په دوهم ځل هم، په دریم ځل مو یوه شورا جوړه کړه چې شورا ته لوی ملا صاحب وفرمایل:
تاسې به تر اوسه پدې هم خبر نه یاست، چې مور ولې جګړه کوو.
له جیبه یې انځورونه راوباسل، ویې ویل:
مور د دې لپاره جهاد وکړ، چې د کورنیو عزتونه مو خوندي شي.
په هیواد کې په ارمه ژوند لدې سرو کافرو څخه وکړؤ، مګر د هیواد په ختیځ کې یوه ډله راپورته شوې له لویدیځ والو سره جنګ کوي.
له هرې خوانه په هیواد کې ظلم روان دی.
دا لومړی انځور وګورئ، په کندهار کې یو قومندان دی.
ځانته یې خپله حجره کې له هلک څخه نږدې جوړ کړی دی او ګډوي یې!.
دومره نه پوهیږي، چې که زما د ځوی سره څوک داسې وکړي، پر ما به څه حال وي؟
مګر نه!..
فحشا ته یې لمنې بډ وهلي دي.
دلته وګورئ، پښتنو د فارسیوانانو په سرونو کې میخونه ټک وهلي دي.

ketabton.com - The Digital Library

دلته وګورئ، فارسیوانانو د پښتنو له ښځو او میندو ځینې اندامونه غوڅ کړي دي.
تاسې یې ګورئ، په لښتو کې یې د پیغلو سینې نیولې دي او په بازار کې یې ګرځوي.
دوی په زور او طاقت پسې لیونیان دي.
روسانو مو عزتونه لیلامول خالي، دوی مو لومړي وژني او بیا مو عزت لوټوي.
لیکوال:
(دا هغه ریښتینې پیښې دي، چې په هغه وخت کې یې په واقعي ډول شتون درلود.)
لدې سره مورِ هم تکل وکړ، چې هر څنګه کیږي باید خلک پیدا کړو.
په ډیرې خواریې مو پوره دیرش نفره پیدا کړل، په دیرش نفرو مو جګړه شروع کړه.
زما هڅې هم نه ځوی وو، او نه اسما!
بس بیرته مې خبلې جګړې ته کار ووایه، د جګړې سره د هرې سیمې نه خلک د خپلو ټوپکو سره راوتل او زمورِ د لیکو سره شاملیدل!.
واه څومره خوندوره ورځ وه.
یواځې مورِ نه وو، چې د ظلم ختمول مو ارمان وو.
بلکې دا اوس د ټول افغانستان ارمان وو، د رباني عسکرو او خلکو به مورِ ته د پاکستان خلک ویل، زما ملګري هم پکې وو مګر ټول مې پریخودل، خو خوشحاله پدې شوم.
چې د خلکو له راتللو سره فرید هم د رباني ډله پریښوده او له مورِ سره یې یو ځای توب ته زړه ښه کړ.
په ډیر لګ وخت کې مو شمیر تر درې سوه اوبیا درې زره شو.
زه او لوی ملاصاحب سخت حیران شؤ، ځکه له مدرسو څوک جنګ ته نه راځي.
دا نظر چې د هر چا وو غلط وو.
که خلک جهاد ته راځي، نو هاغه خلک راځي چې ظلم یې لیدلای وي.

ketabton.com - The Digital Library

موږ باید کوسو او کلیو کې په خلکو پسې ګرځیدلي وای، زه لکه د پخوا په څېر بیا د جګړې لومړۍ لیکې ته راتلم.

ځکه تر ټولو زیات باور د دې ځای پر ما کېده.

او په دیرش کسیزه ډله که به هم تر نورو مخکې زه تلم.

زموږ د شمیر له ډیرېدو سره شکر په افغانستان کې کلار کلار ظلمونه کم شول.

ګل بدین پیښور ته وتختېده، او مسعود هم د امارت په راتللو سره له جنګه لاس واخیست.

تر ډیر وخت وروسته مې یو ځل بیا کابل ولید، مګر هیڅ هم پکې روغ نه وو.

هرې خوا کنډوالې کنډوالې وې.

موږ چې ښار ته ننوتو خلکو راته حیران حیران کتل، د ربانې کسانو د امارت عسکر خلکو ته ډیر بد خلک معرفي کړي وو.

هغوی موږ ته داسې کتل، لکه موږ چې وحشي حیوانات یو او اوس به دوی ټول وخورو.

مګر داسې نه وه.

زموږ ارمان د همدې کابل له ظلم خلاصیدل وو.

کوم چې وران ویجاړ پروت وو، خو خیر افغانان تل د خبرونو په خبرو او تبلیغاتي خبرو پسې ځي.

خپله له ځانه سره دومره دماغ هم نلري او ګوري هم نهْ!.

مګر دوی هم ملامت ندي، جهالت دی.

ناپوهي ده، بس چې چا ورته څه وویل هماغه مني!..

ساده ګان خلک دي.

د کابل په جوړولو مو پیل وکړ.

مګر زه یې دلته پرېنښودم، او لوی ملا صاحب خپل کندهار ته وغوښتم.

زه د هغو شپږو تنو څخه وم، چې له اوله مې په جهاد کې برخه اخیستې وه.

ketabton.com - The Digital Library

ځکه نو زه د امیر المومنین ملا صاحب تر ټولو نږدې نفرو څخه یو نفر شوم، زمونږ مطلب دا نه وو چې حاکمان دې شو.

بلکې له افغاستانه د فساد ګرو د جړې ختمول مو مقصد وو.

مګر وروسته بیا ټول افغانستان شکر راپاتې شو، تر څو حاکمیت پرې وکړو.

او خدمت ورته وکړو، هره ورځ به مو خواری کولې، او سختی به مو د خپل هیواد لپاره ګاللې، اسما لیونی وه.

او په میاشت کې به یې زه ضرور یو ځل خوا ته ورتلم.

هغه به تل په غیږ کې له ځانه سره تیږه ایښې وه، او زنګوله به یې.

کله به پورته شوه او د زیارت په طرف به ولاړه، او وبه یې ویل:

زما ځویه زه تاته ضرور پلار راولم، ته به یتیم نه مړ کیږې.

ته دعا کوه چې ژر ژر کابل ته خپل پلار ته ورسیږو، زما هنري ځویه زما ګلاب ځویه زما تاند ځویه

حمیرا اوښکې پخپل نارنجي نستونې چې تورې لیکې یې درلودې، وچې کړې.

پزه یې هم پرې پاکه کړه، زما په اوږه یې سره کیښوده، او د ماښام په خړه کې راسره یو ځای د رمې سره فنا شوه.

پای

ketabton.com - The Digital Library

د لیکوال لنډه پیژندنه:

سید ادریس سادات په کال ۱۳۸۲ د بایللي افغانستان په شمشتو نومي کیمپ کې د مهاجرت پر مهال په یوه دینداره او پور علمه کورنۍ کې دنیا ته سترګې پرانیستلې!..

د نوموړي د کورنۍ اقتصادي وضع له هیواده د مهاجرت پر وخت ډیره خرابه وه.

مګر هیواد ته په راستنېدو، الله تعالی ښکلی ژوند ور په برخه کړ.

د نوموړي پلار سید شیرین پاچا افغانستان ته پوره دیرش کاله د ماین پاکۍ په برخه کې خدمت کړی دی.

او خپلو بچو ته یې حلاله نفقه پیدا کړې ده.

سیدادریس سادات پنځه ورونه لري، چې په ټولنه کې یې د ټولنې عام وګړي په بیلابیلو خدمتونو سره پیژني.

او په هره برخه کې دغه پر علمه او پرتمنه کورنۍ خپلې خوږې خاورې ته خدمات ترسره کوي.

نوموړي سره د خپلې کورنۍ د امریکایې یرغل پر وخت افغانستان ته د مهاجرت له ژونده پنا راوړې ده.

سیدادریس سادات په کال ۱۳۹۰ کې د ننګرهار په نامتو مدرسه ګمرک جماعت کې زده کړې پیل کړې، او په کال ۱۴۰۰ کې له دغې مدرسې څخه د سپیڅلي او پاک کتاب قران عظیم الشان حافظ فارغ شو.

ketabton.com - The Digital Library

دنيوي زده کړې يې د ننګرهار په استقلال ليسه کې وکړې او د کانکور په امتحان کې د پښتو ادبياتو پوهنځي ته بريالی شو.

اوس لپاره يې دغه اثر ستاسې په لاس کې دی، هيله ده چې خوند ورنه واخلئ.

هيره دې نه وي، چې سيد ادريس سادات د دې اثر سربيره نور ناولونه هم لري، کوم چې نومونه يې ناڅوانه نجلی، لوی امپراتور او همداسې نور دي.

تاسې کولای شئ، چې د نوموړي هر کتاب په ننګرهار کې د مومند خپرندويې ټولنې څخه تر لاسه کړئ.

د ننګرهار ملي راډيو د نشراتو مدير

سعيد جواد

په درنښت!

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English